

Zohorový Hlas

XI. ročník

č. 5/2017

ISSN 1338-0273 * EV 4004/10

zdarma

Prírodné živly dostali zelenú

Leto je pomaly za nami. Končia letné radovánky, obdobie prázdnin, dovoleník, oddychu. Neskoré leto sa nebadane premieňa na včasnú jeseň. Polia vydávajú úrodu, všetko dozrieva, zbierajú sa plody celoročnej práce. Každé ročné obdobie má svoje čaro, ale leto je o to očarujúcejšie, že už v predkresťanskom období starí Slovania „letný slnovrat“ slávil ako obrad úcty k Slnku, ktorému sa prinášali obety.

Slnko! Ohnivá žeravá guľa, ktorú vnímame zo Zeme ako väčšiu futbalovú loptu, bez ktorej je život nemysliteľný a nemožný. Hrejivé lúče slnka dodávajú tolko energie našej Zemi, vďaka ktorej tu žijeme, dýchame, rastieme, rozmnožujeme sa ... Proste sme!

Keď na oblohu vystúpi slnko, všetko je akési veselšie. Deti ho vnímajú ako veľkú vzácnosť, vykresľujú ho žiarivé, usmievavé s iskričkovým pohľadom. Už deti vedia oceniť hodnotu slnka!

Toto leto sme si slnka naozaj užili. Staré porekadlo, ktoré hovorí, „že všetkého veľa škodí“ sa opäť potvrdilo. Niežeby hrialo, ale páliło a páliło. ...Žeby malo slnko i ničivú silu? Vysoké teploty spôsobovali ohne, veľké požiare, ba i celé katastrofy.

Nie je oheň ako oheň! Odjakživa symbolizoval víťazstvo slnka nad tmou. Bol oslavou slnka a svetla. Sviatok svätého Jána a s ním spojené svätajánske ohne patrili medzi veľké udalosti v živote celého dedinského spoločenstva, hoci to bola predovšetkým vec mladej generácie. Preskakovali vatru a v podvedomí mali vieru v očistnú silu ohňa.

Dnes máme voči ohňu veľký rešpekt a odjakživa ho mali i ľudia pred letnými búrkami. Už sme si mysleli, že voda v oblakoch dostala toho roku „červenú“, ale všetkých nás prekvapila sila dažďa, vetra a veľkej smršte, krupobitia, ktorá sa prehnala i našim územím. Nejednému stekali slzy po tvári od žiaľu nad zničenou úrodou, vyvrátenými stromami, uletenými strechami, rozbitými plotmi ... No hotová pohroma!

Už v minulosti práce v záhradách, na poli i celé lúčne hospodárstvo tvorilo dôležitú súčasť roľníckej práce. Celé to malo nádych čohosi sviatočného. Naši predkovia chápali žatvu, celý zber úrody ako jednu z najzávažnejších udalostí hospodárskeho roka. Už vtedy búrky spojené s krupobitím dokázali zmariť prácu a celá úroda vyšla nazmar. Neboli bleskozvody a ľudia verili poverám. Za prudkých silných búrok sa viazala kytička posvätných bylínok a spolu so sviečkou hromničkou slúžili ako ochrana pred bleskom. A tú potom páliili na drevenom uhli.

Či to bolo kedysi dávno, alebo dnes proti prírode a prírodným katastrofám nezmôžeme nič, sme bezmocní. Voda a oheň majú nesmiernu silu! Môžeme však zabojsť! I sila človeka zmôže predsa veľa! Pokiaľ existuje súdržnosť, láska človeka k človeku – i to je veľa! Potom zdoláme všetky prekážky, hoc nám ich do cesty sama príroda postavila....

Za redakciu Jana Cabadajová

Uznesenie č. 22

zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Zohor zo dňa 10. 8. 2017

A: Berie na vedomie:

1. určenie overovateľov zápisnice: Jozef Gerthofer, Miroslav Kovár;
2. určenie zapisovateľky zápisnice: Mgr. Gabriela Kafková;

B: Schvaľuje:

1. členov návrhovej komisie v zložení: Mgr. Jana Šimberová, Ing. Milan Olejár, RNDr. Peter Labák PhD;
2. program zasadania obecného zastupiteľstva;
3. na základe výberového konania, cenovú ponuku na "Dodávku a montáž plastových okien a dverí – Kultúrny dom – prízemie" spoločnosti MPL-Plast, s.r.o., Vysoká 2542/1, 901 01 Malacky, IČO: 46495207 za cenu 22 212,55 € s DPH;
4. na základe výberového konania, cenovú ponuku na "Výmenu a osadenie bezpečnostných kamier" spoločnosti Data Online spol. s r.o., Americká ul. č. 1, 831 02 Bratislava, IČO: 36763080 za cenu 14 887,98 € s DPH;

5. na základe výberového konania, cenovú ponuku na "Zhotovenie podstavca pod sochu v areáli ZŠ Zohor" spoločnosti AMH Trade, s.r.o. M. R. Štefánika 722/9, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 47700947, za cenu 3 875,00 € (spol. nie je platcom DPH);
6. kúpu pozemkov parc. č. 343/3 o výmere 43 m² a parc. č. 344/2 o výmere 7 m² vo vlastníctve dedičov Iveta Bučková bytom Podzáhradná 10067/43, Bratislava a Mgr. Mária Andrášiová bytom Nad Potokom 906/5, Zohor, za cenu 20 €/m²;
7. na základe výberového konania, výber dodávateľa fi. DOKARO výrobné družstvo, Trenčianska 11, 821 09 Bratislava, na stavbu „Lábska ul. – oprava chodníka“ za celkovú cenu 8 922,71 € s DPH, na stavbu „Oprava chodníka Lábska ul. a vjazdu pri COOP Jednota“ za celkovú cenu 9 583,70 € s DPH a na stavbu „Oprava žľabu pri KD“ za celkovú cenu 3 807,20 € s DPH.

Zápisnice zo zasadnutí obecného zastupiteľstva nájdete na webovej stránke obce v časti

Samospráva – Obecné zastupiteľstvo – Zasadnutia <http://www.obeczohor.sk/index.php/obecnezastupitelstvo/zasadnutia>

Otázka pre starostu

Je už zohorský stacionár pripravený na 24-hodinovú prevádzku a prijímanie prvých klientov?

Budova, v ktorej doteraz fungoval denný stacionár, prešla v prvej polovici tohto roka rozsiahlou rekonštrukciou, vďaka čomu sa vytvorili úplne nové možnosti starostlivosti o seniorov a to v podobe 24-hodinovej opater. Prestavbou sa nám podarilo vytvoriť 4 útulné izby pre 11 klientov s celoročným ubytovaním. Súčasne bude fungovať aj denný stacionár pre 5 klientov. Zariadenie bude ponúkať svojim klientom príjemnú rodinnú atmosféru s ohľadom na individuálne potreby klientov. Už čoskoro by malo byť toto zariadenie znova otvorené. Momentálne prebieha výber nových zamestnancov.

Miestne organizácie si budú môcť opätovne požiadať o účelovú dotáciu na podporu ich činnosti. Za úspechom vždy stojí aj dobre

vypracovaný a premyslený projekt. Ako však taký projekt má vyzeráť a čo všetko má obsahovať?

Nie je potrebné vypracovávať žiadny projekt. Každá organizácia, ktorá pracuje v našej dedine, má možnosť získať účelovú dotáciu na podporu svojej činnosti. V žiadosti musí byť uvedená čiastka, ktorú požaduje od obce na danú konkrétnu akciu, ktorú chce, aby jej obec dotovala. Žiadosť treba podať do podateľne na obecnom úrade p. Filipovej do 30. septembra 2017 v zmysle VZN 5/2014. Ak ide o športovú akciu, žiadosťou sa zaoberá komisia vzdelávania a športu, ak o kultúrnu akciu, tak komisia kultúrna. Hlavné slovo – či a akú sumu organizácia dostane, má finančná komisia. Nakoniec to ešte musí schváliť obecné zastupiteľstvo pri schvaľovaní rozpočtu obce na nasledujúci rok.

Oznam

V rámci projektu „Zlepšenie kultúry neho prostredia v Kultúrnom dome v Zohore“ obec získala mimoriadnu dotáciu vo výške 8000 eur od Bratislavského samosprávneho kraja na výmenu okien. Celkové náklady na obnovu okien budú vo výške 22 213 eur.

Bratislavský
samosprávny
kraj

Krátke správy z kultúry

V pondelok 21. 08. 2017 sa uskutočnil ďalší odber krvi v našej obci. Napriek dovolenkovému obdobiu je táto forma pomoci stále dôležitá a významná, a preto chceme poďakovať každému, kto prišiel a takto prispel k záchrane ľudského života. A že sa nás stretlo pomerne dosť – hlavne mladých takýto druh pomoci oslovuje čoraz viac, čo to vidieť na účasti a príbúdaní nových darcov krvi. Ešte raz veľké „ĎAKUJEME“ tým, ktorí prišli, a už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie dňa 24. 11. 2017 v ešte hojnejšom počte. Pretože heslo Červeného kríža: SPOLU POMÔŽEME VIAC je stále aktuálne a pravdivé. Veľmi radi privítame medzi sebou aj tých, ktorým chýba odvaha, aby sme im spoločne ukázali, že toto je jednoduchá, ale veľmi dôležitá forma pomoci tým, ktorí to naozaj potrebujú.

Miestny spolok ČK Zohor

Vážna hudba je náročná kultúra a ako taká má aj vysoké nároky. Na diváka, na priestor. Kostol sv. Margity Antiochijskej v Zohore tieto parametre spĺňa a tento rok opäť hostil vystúpenie v rámci cyklu KONCERT V ARCIDIECÉZE. Tento raz sa rozozvučal organ pod rukami talianskeho majstra Alessandra Bianchiho v nedeľu 27. augusta. Súbor skladieb J. S. Bacha či iných majstrov rozvíbroval priestor aj počúvajúcich. A ako správny koncertný umelec po potlesku doplnil aj svižný prídavok modernejšieho dokázu zorganizovať. Myslíme,

že vyššia účasť domácich poslucháčov, by vystúpeniu prospela. Ale to je dnes údel tohto druhu kultúry. Kto ale chcel, zažil a verím, že o rok budeme opäť zažívať koncert kvalitnej vážnej hudby v našom kostole.

Z.M.

Slovensko sa 28. júla v priestoroch SND v Bratislave rozlúčilo s výnimočnou osobnosťou. Rodina, blízki, folkloristi, ale aj známe osobnosti vzdali hold nestorovi slovenského folklóru, choreografovi Štefanovi Nosáľovi, ktorý zomrel vo veku 90 rokov. Dlhých 70 rokov zasvätil folklórnemu súboru Lúčnica. Okrem Lúčničiarov pri katafalku stáli zástupcovia folklórnych skupín z rôznych regiónov Slovenska vo svojich krojoch. Reprezentovať Záhorie mali tú česť T. Jurkovičová a O. Kimlička, ako inak v zohorských krojoch.

Čeť jeho pamiatke.

V piatok 14. júla sa konala za kultúrnym domom Zohorská košťovka, ktorá naštartovala všetkým prítomných hodovú náladu. Milovníci a odborníci dobrého vína si prišli na svoje a to vďaka vinárov z Čejkovic a Pezinka, ktorí prezentovali svoje vinárske výrobky. Zohorskú košťovku už tradične pripravuje Občianske združenie Zohorské ozveny v spolupráci s Obecným úradom Zohor a v tomto roku sa pridala aj Záhrada Zuzana. Nálada bola výborná.

Svätomargitský hodový jarmok

Dňa 15. júla sa už tradične konal Svätomargitský hodový jarmok. Tentokrát bol však trochu iný ako pominulé roky. Bolo to najmä tým, že sa konal v areáli multifunkčného ihriska. Ľudia si miesto pochvalovali, konečne sa predišlo večným tlačeniciam na Obchodnej ulici.

Hneď pri vchode do areálu sa prezentoval náš zohorský Červený kríž, merali tlak krvi, zároveň robili poradenstvo a zdravotnú osvetu. Bolo to od nich veľmi milé. Aj ja som si dala zmerať tlak krvi.

Pri detskom ihrisku mali stánok mamičky z občianskeho združenia Motýlik, deti sa mohli vyšantiť na preliezkach, dať si pomalovať tvár od našej šikovnice Zuzky Mackovičovej. Všetky deti prišiel potešiť aj šašo, ktorý z balónikov vykúzlil rôzne veľdiela ako opicu, či nindžu bojovníka. Deti ho s údivom sledovali... Okrem toho boli k dispozícii aj tvorivé dielne pod vedením Mgr. Danky Skuhrovej.

Prišlo veľa stánkarov, či už rôzni remeselníci, zeleninári, ale aj ľudovo nazývaní handrári.

Za budovou FC Zohor bolo nanovo zmontované pódiu, za ktoré vďačíme nášmu pánovi starostovi, Jožkovi Gerthoferovi v spolupráci s Miroslavom Dudekom a Liborom Matlovičom st. Vystriedalo sa na ňom viacej kapiel, od našej stálice Vegy, cez Dychovú hudbu Zóhranka, Pollákovcov zo Stupavy, manželov Červinkovcov, Country capely OUKEY až po zohorskú rokovú kapelu PR.Da I., ktorí to celé ukončili.

V polčase futbalového zápasu sa opäť na ihrisku nahnulo viacej zvedavcov a všetko preto, lebo sa práve predviedli majsterky a vicemajsterky Slovenska – mažoretky Ella z Malaciek, medzi ktorými boli aj naše zohorské reprezentantky. Nielenže mali nádherné tanečné kreácie, ale o to krajšie kostými.

Ľudia sa zabávali aj napriek tomu, že okolo pol jedenásťtej doobeda sa strhla riadna búrka a celý deň viac menej pršalo. Odohralo to stánkarov, čo nás veľmi ako organizátorov mrzelo, ale ľudí, čo sa prišli zabávať, čo to vypiť a vypočuť si dobrú muziku bolo po celý deň dosť. K dispozícii boli stánky s občerstvením. Už tradične pečienky

od Marišky, ryby, guláš a domáce palacinky z Vínotéky od Iča, pečienky od Eriky a ďalšie stánky ako cukrová vata od Marty a trdelníky z Perneka.

Ďakujeme našej šikovnej kultúrnej komisii za zorganizovanie celého podujatia. Veľká vďaka patrí aj Dobrovoľnému hasičskému zboru v Zohore, Červenému krížu, zvukárom, občianskym združeniam za pomoc a OcÚ v Zohore spolu s Bratislavským samosprávnym krajom za finančnú podporu.

Mgr. Lucia Besedová

Zohorské korzovanie na Dolnej ulici

ZOHOR VČERA A DNES

Projekt podporil

**Bratislavský
samosprávny
kraj**

Korzovali sme. Bolo plno ... V sobotu 2. septembra 2017 sa uskutočnilo podujatie Zohor včera a dnes so zameraním na prezentáciu Dzupárne a Kaplnky sv. Jána Nepomuckého. Išlo o druhý ročník z plánovaného sedemročného cyklu podujatí.

V bývalom spoločenskom dome, Dzupárni, predniesli pani Ľudmila Zálesnáková s pánom Jozefom Pavláskom príbehy spojené s hraním divadla, tancami, zábavami. Ľudia počúvali, občas aj slzu vyronili. Súčasne pán Jozef Gerthofer sprevádzal návštevníkov po zákutiach celého objektu. Avšak pred samotnou akciou, na podnet pána Jozefa Gerthofera, členovia OZ A proč né? spoločne s ďalšími obyvateľmi Zohora vyčistili dvor od náletových drevín a aj interiér miestností.

Podujatie nám dalo priestor na zamyslenie, čo by bolo dobré urobiť s budovou a ako by mohol každý z nás prispieť k úspechu jej revitalizácie a na čo by mohla byť budova využitá, aby prinášala zmysluplný úžitok pre celú zohorskú komunitu s rôznym vekovým rozložením.

Ďalším obdivovaným objektom bola Kaplnka sv. Jána Nepomuckého. Návštevníkov zaujal odborný výklad reštaurátora pána Juraja Gregoreka. Elektronicky zaslal svoju prípravu a jeho príspevok je taktiež zverejnený v Zohorskom Hlase.

Informácie o sv. Jánovi Nepomuckom doplnili aj pani Žofia Fárová a pani Anastázia Struhárová. Pomáhala im aj pani Anna Osvaldíkovičová. Ich Spomienky z detstva a mladosti okrášlili celý informačný blok.

Pri kaplnke bude v krátkom čase osadená tabuľa s textom o kaplnke v slovenskom, anglickom a nemeckom jazyku s cieľom priblížiť informácie o nej občanom a návštevníkom obce. Nemecký preklad urobila pani Mgr. Chmelárová z Kittsee a anglický preklad pani Ing. Bc. Danka Valovičová.

Po tejto informačnej a dúfame pre nás prínosnej prvej časti podujatia, nasledovalo posedenie v kultúrnom dome. „Mokrý variant“ nás síce obral o neopakovateľnú atmosféru letného posedenia v parku pred obecným úradom, ale na druhej strane nám umožnil dlhšie si ho užívať a hlavne bez zdravotných následkov. Pán Juraj Štefanovič pripravil s kolegami kultúrny dom. Pri finálnej príprave pomáhali mladí – Danka Šteffeková, Michal a Lukáš Šimekovci, Samo Jurkovič a Laci Peťko a Libor Matlovič so synom.

Nadôvažok dobroty z Vínotéky Igora Kuchára potešili... Jeho tím pracoval na plné obrátky. Novinkou boli remeselné vyrobené pívá zo Slovenska a Česka. Večer hudobne obohatili mladí umelci hrou na štyroch saxofónoch a klavíri. Angolskí DJ Caly a Georgi pripravili niečo pre všetky vekové skupiny. Kultivovaná zábava skončila okolo 23.00 h.

Podujatie podporil grafickými a tlačiarenskými prácami pán Jozef Gerthofer z Kníhtlače Gerthofer a kreatívnu stránku grafických prác zastrelil jeho kolega, pán Kristián Štefanovič.

Netradičné podujatie fotograficky pokryl pán David Mackovič. Projekt finančne podporili Bratislavský samosprávny kraj, organizačne Obec Zohor, Farský úrad Zohor a novovzniknuté OZ Zohor včera a dnes, ktoré má rovnomený názov ako spomínané podujatie.

Ďakujem všetkým...

Roman Šimoník iniciátor a koordinátor podujatia

Kaplnka sv. Jána Nepomuckého v Zohore

Aktuálna fotka kaplnka sv. Jána Nepomuckého

Kaplnka sv. Jána Nepomuckého v Zohore je postavená v historizujúcom, zväčša neorománskom slohu. V roku 1894 ju dali postaviť miestni obyvatelia, manželia Mikuláš a Alžbeta Ondrejkovci podľa vtedajšvej najaktuálnejšej architektonickej módy. Tento bezdetný pár patril podľa pamätníkov ku skromným ľuďom. Azda pre svoj osud sa pokúsili ostať v obci nesmrteľnými aspoň vďaka malej reprezentatívnej sakrálnej stavbe, ktorú situovali na koniec Dolnej ulice. Kaplnku nechali postaviť ku cti sv. Jána Nepomuckého na mieste, kde sa často vylievala rieka Morava.

Architektonické východiská kaplnky sú ovplyvnené myslením 19. storočia. Už v polovici tohto storočia dochádza ku kultúrno-spoločenským zmenám, úzko spojeným s hľadáním a presadzovaním národnej minulosti. Pohľad vtedajšej spoločnosti sa upriamuje smerom dozadu, do histórie. Začalo platiť, že čím lepšie vedeli jednotlivé krajiny zdokladovať svoje dejiny a dávnu históriu, tým mali väčšiu váhu na mape Európy. Tieto myšlienkové prúdy sa bezprostredne dotkli aj dejín umenia. Najmä sakrálne pamiatky (kostoly) začínajú v tomto období slúžiť ako hmotný doklad dávnej minulosti a histórie. Do obľuby sa dostávajú tie najstaršie zachované stojace stavby. Do hľadáča sa dostávajú stavby z obdobia románskeho, gotického a renesančného slohu (13. – 16. storočie). Umelci – architekti, maliari a sochári upúšťajú od hľadania nových štýlov a originality. Začínajú skúmať a objavovať krásu starého umenia, preberajú a kopírujú jeho tvaroslovie, jednotlivé prvky a formy. To všetko miešajú a preferujú vo svojich nových projektoch. Toto obdobie trvá na našom území takmer 80 rokov a vo všeobecnosti sa nazýva historizmus. Umelci tvoria v tzv. neoslohoch, v závislosti od prevažujúcej inšpirácie tvoria napr. v neorománskom, neogotickom alebo neorenesančnom štýle. Architektúra zohorskej kaplnky je ovplyvnená práve týmto doznievajúcim obdobím. V exteriéri sú čitateľné viaceré prebraté prvky zo stredovekej architektúry: 6 oporných pilierov, tehlový raster stien, jednoduchý zuborez, polkruhový tympanón, predsunuté konzoly veže atď.

Ústrednou dominantou interiéru kaplnky je kamenná socha sv. Jána Nepomuckého, ktorú ako sa dozvedáme z pamätnej tabule nad vstupom do kaplnky, Zohorčanom darovali Anton a Anna Karny z Thebna (dnešná časť Devína). Jednoloďový interiérový obdĺžnikového pôdorysu, delený dvoma poľami klenieb, je na východe ukončený apsidou zaklenutou konchou Menza s rímsou ukrýva vo svojom strede pred sochou tzv. sepulcrum – miesto na uloženie relikvií. Zaujímavosťou je, že vnútorné rozmery kaplnky sú takmer na milimeter exaktne presné 300 x 400 cm.

Interiér kaplnky je zdobený jednoduchou historizujúcou iluzívnou maľbou. Svetlookrové steny s iluzívnym kvádrovaním a modré klenby sú po obvode dekorované jednoduchými kvetinovými a ornamentálnymi vzormi. V oblúku medzi klenbami je nápis Svätý Ján oroduj za nás. Figurálna maľba s výjavom archanjela Michala je situovaná nad vstupom.

Zasvätenie kaplnky sv. Jánovi z Nepomuku je pre už spomínané situovanie v obci logické. Tento svätec je pre spôsob svojej smrti uctievaný okrem iného aj ako patrón pri prírodných pohromách a povodniach. Takéto protipovodňové želanie Ondrejkovcov malo posilniť aj zaradenie postavy archanjela Michala do interiérovej výmaľby. Táto biblická postava je silným predstaviteľom boja proti silám zla. Okrem iného je archanjel Michal patrónom dobrej smrti a patrónom pri búrke a v zlom počasí.

Vrtochy počasia však mnohokrát vytiahli hladinu Moravy dosť vysoko, mno-

hokrát siahala voda kaplnke až "po kolená", čím zanechala na nej značné škody. V priebehu svojich 123 rokov bola viackrát opravovaná, premaľovaná a staticky narušená. Pre úctu k ušľachtilému zámeru bezdetného páru, ale aj pre potrebu zachovania tohto historicky a pamiatkovo cenného objektu zo záveru 19. storočia pre ďalšie generácie sa po dlhšej dobe opäť pristúpilo k jej postupnej generálnej obnove. Tá trvá už niekoľko rokov. V minulom roku sa na základe veľkej iniciatívy a záujmu miestneho kňaza ThDr. Miroslava Komorného, PhD. po prvýkrát pristúpilo aj k odkrytiu a reštaurovaniu pôvodnej výmalby, z ktorej bola doteraz prezentovaná len postava archanjela Michala, ktorá bola už veľmi zničená. Tejto práci predchádzal v roku 2015 podrobný reštaurátorský výskum stien, kde sa zisťoval technický stav a stupeň poškodenia originálu. Výsledkom bolo predloženie návrhu na reštaurovanie, na základe ktorého sa mohlo pristúpiť k následným prácam. Reštaurovanie sa sústredilo len na zachované plochy, kde sa pôvodná maľba alebo omietka zachovala. Metodicky sa pristúpilo k tzv. mapovému reštaurovaniu. Pomocou skalplov a sekáčikov boli mechanicky odstránené viaceré mladšie maliarske a omietkové vrstvy. Pri odkrytie sa zistilo, že povrch pôvodnej výmalby bol na viacerých miestach zmytý a následne pretretý jednoliatou farbou. Na niektorých miestach bola maľba zachovaná len veľmi fragmentárne. Písmena z nápisu Svätý Ján oroduj za nás boli čitateľné len v obryse rovnako ako viaceré ornamenty. Zo zachovaných častí sa postupne prekreslil pauzu, vďaka ktorým sa podarilo dorekonštruovať všetky potrebné tvary. Následne sa vyrezaním do kartónov vytvorili podoby pôvodných šablónových vzorov, ktoré sa na stenu nanášali tupovaním pomocou štetca. Na niektorých miestach sa pristúpilo aj k rekonštrukcii zlätienia. Esteticko-výtvarným scelením pomocou práškových pigmentov v pôvodných farebných tónoch sa kaplnke výrazne zvýšila pamiatková hodnota a prinavrátila jej pôvodná krása, akou sa kochali jej zadávatelia a obyvatelia Zohora niekedy na prelome 19. a 20. storočia.

Farský úrad ako správca objektu sa z objektívnych príčin snaží o zápis kaplnky do pamiatkového fondu nehnuteľných pamiatok Slovenskej republiky. Verím, že Zohorčania si budú vážiť to, čo im postavili a venovali ich predošlé generácie. Kaplnka sv. Jána Nepomuckého je pekným príkladom historizujúcej architektúry s cennými a takmer kompaktné a hmotne zachovanými detailmi (dlažba, zvon, dvere atď.) V najbližších rokoch bude kaplnka čakať na reštaurovanie ústrednej sochy, aby sa tak o krok priblížila svojej dávnej kráse.

Mgr. art. Juraj Gregorek, reštaurátor

Cabadaj ... divadlo

„Dzupáreň“ – neviem kto takto pomenoval sálu, ktorá sa na niekoľko rokov stala miestom kultúrnych, ale aj zábavných podujatí v obci. Pre nás to bola Sála u Cabadaja. Tu sa po umiestnení kina u Bertoviča, dnes je to reštaurácia Tykadielko, bolo to niekedy okolo r. 1940, hralo divadlo, estrády, konali zábavy, sem chodili svadobníci na „tance“, čo si staršia generácia dobre pamätá. Kedysi sa na svadobné hostiny nechodilo do reštaurácií ako dnes, ale hostia nevesty sa hostili v dome rodičov nevesty a ženichovi zase u ženicha. Večer sa potom všetci svadobčania zišli na „tancoch“, kam prichádzali aj známi, mládež a najmä ženy z celej dediny – a tieto sa konali či už u Cabadaja, alebo v hostinci u Kratochvíla.

U Cabadaja sa začalo hrať divadlo v období Slovenského štátu, po roku 1940. Pamätám sa, na divadelníkov, ako sa tešili z novej, na tú dobu modernej opony. Bola celá z červenej látky, ozdobená strapcami a nahradila starú, na ktorej bola maľba s témou „Nad Tatrou sa blýska“ a bola prenesená zo sály od Bertoviča. Táto opona nám slúžila až do doby, kedy bol postavený Kultúrny dom a divadlá sa tu prestali hrať. U Cabadaja sa hrali divadelné hry Ferka Urbánka, Palárika, Záborského, Tajovského, Holého, ale aj Moliéra, Schillera, Egriho, Zeyra a ďalších. Tu sa hrali aj divadlá, ktoré so žiakmi nacvičili učители. Medzi prvými boli rozprávky O hviezdíčke, Tajomstvo troch skál, Dlhý, Široký a Bystrozraký a po vojne Rozprávka zimného večera, Figliari spod Poľany, Zakliati bratia, Snehulienka a sedem trpaslíkov, Rozprávka o písmenkách, Včielka Lenka, Detvanček a Hopsasa a ďalšie. Divadlu sa venovali často celé rodiny. Medzi prvými boli Schwachovci, neskôr Struhárovci,

Kliementovci, rodina Bojkovských. Najstaršie žijúce herečky, dnes majú už nad 90 rokov, sú panie Angela Jurovýchová, Johana Mifkovičová, Anna Cabadajová, Katka Klimentová, Mária Schwachová.

Spomeniem aspoň niektoré hry, ktoré sa odohrali v tejto sále. Pozornosť si zaslužia hry Zohorčana pána Jána Martinkoviča – Keď ja budem svätú omšu slúžiť a Evičke srdce, vlasti život. Oblúbený bol Urbánek – Škriatok, Kamenný chodníček, Rozmarín, Palárikov Drotár, či Dobrodružstvo pri obžinkoch, alebo veselohra, opereta Pozor na vlak. V roku 1944 s úspechom sa stretla dráma Barč – Ivana Matka. Úlohu matky si zahrala Cilka Šteffeková-Cabadajová, jej synov predstavovali Štefan Kovár a Tomáš Mifkovič, susedu Štefánia Antalová-Jurkovičová a Katku Katarína Križanová. Režisérom bol Albert Struhár.

Krátko po skončení vojny ochotníkom sa venoval pán farár Alojz Zemaník a nacvičil veľmi pôsobivú hru z obdobia Francúzskej revolúcie „Prvé a posledné prijímanie“, zohorskí učители sa predstavili hrou Ekvinokcia, študenti hrou Beatrice a Ktosí je za dverami. Ochotnícke divadlo pokračovalo hrami Kozie mlieko, Ženský zákon, Divá Bára, Najdúch, Kubo, Lampáš, Pytlíkova žena, Keď miznú biele krvinky, Dobrodružstvo pri obžinkoch, Surovó drevo, Večný plameň, Bačova žena, Za frontom, veľmi úspešný Radúz a Mahuliena, Chudák manžel, Po dvadsiatich rokoch, učители pod režisérom Imrichom Schlosserom sa predstavili v Schillerovej dráme Úklady a láska. Najmladšia generácia ochotníkov, ktorá ešte účinkovala v tejto sále pod vedením režisérov Alberta Struhára, Ľudovíta Kimličku a Stanislava

Bojkovského sa opäť vrátila k Urbánkovi – Škriatok a Kamenný chodníček, Palárikovmu Drotárovi a zahrli aj Kukučínov Bacúchovie dvor.

Medzi týchto hercov patria Marta Sabolová, Lenka Slobodová, Žofka Šteffeková, Anna Šteffeková, Milka Rybárová, Oľga Cabadajová, Viola Križanová, Eva Ščasná, Alena Ščasná, Anna Cabadajová, Mária Kráľová, Magdaléna Rybárová, Pavol Hubek, Vladimír Kovár, Stanislav Kovár, Ľudovít Kimlička, Vladimír Bojkovský, František Bojkovský, Stanislav Bojkovský, Marián Fait, Juraj Škvaridlo, Vladimír Rybár, Jozef Gajarský.

Pri operetách Pozor na vlak a Divá Bára orchester tvorili zohorskí hudobníci a pri hudobnej komédii Pipi má starosti spoluúčinkovala kapela Ščepánkovci.

Po znárodnení sa zo sály U Cabadaja stala Osvetová beseda, ktorá slúžila aj potrebám JRD a MNV, ale na niekoľko mesiacov slúžila aj ako školská učebňa, kým bola postavená nová škola. Zadnú stenu Osvetovej besedy vyzdobil obrazom vtedy ešte študent Albín Brunovský. Znázorňoval múzu sediacu s harfou pod košatým stromom a okolo nej bola zoskupená mládež, ktorá ju pozorne počúvala. Škoda, že tento obraz sa stratil.

Spomínam si na príbeh, ktorý sa nám stal, keď sme pripravovali dekoráciu k hre „Divá Bára“. Potrebovali sme na bielo vylíčiť kulisy, ktoré mali predstavovať krčmu. Vtedy v zadnej časti sály mal sklad MNV. Boli tam vrecia s rôznymi hnojivami, práškami a kadečím. Potrebovali sme na líčenie hlinku. Pracovník MNV nám povedal, aby sme si z vrecia zobrali koľko budeme potrebovať, a tak z najbližšieho vrecia, v ktorom bol akýsi biely prášok, sme nabrali, nasypali do vedra s vodou a začali sme líčiť. Bolo nám čudné, že tá hlinka akosi priveľmi zapácha, ale vydržali sme to. Po čase nás prišli skontrolovať z MNV. Prvé slová boli – čo vám to tu smrdí?. My nato – že hlinka. Pracovníkovi sa to nezdalo a pýtal sa, z ktorého vrecia sme naberali. Keď sme mu to povedali, zasmial sa a hovorí: „To nie je žiadna hlinka, ale prášok DDT na postrek mandelinky zemiakovej“. Nuž aj to sa stáva, keď neodborníci sa stanú kulisármi.

Najstaršie kulisy, čo si pamätám, maľoval pán Štefan Kovár, ale pozoruhodné boli tie, ktoré pre hru „Radúz a Mahuliena“ namaľoval vtedy ešte študent Albín Brunovský. No neboli to len kulisy, ale keď sme chceli mať v hre Ženský zákon sedliacku izbu zariadenú starým nábytkom, behali sme po celej dedine a vypožičiavali

tam drevenú vyrezávanú stoličku, starú lavicu, maľovanú skrinku, alebo z povale sme zniesli starú kolísku. Podobne to bolo aj pri vypožičiavaní starých krojov. Neoceniteľní pomocníci pri každom predstavení boli Karuš Štefanovič, Štefan Nemec aj Albert Sabol.

Po roku 1989 pri reštitúciách sa objekt vrátil pôvodnému majiteľovi Robertovi Cabadajovi. Odvtedy budova chátrala aj napriek tomu, že sa neskôr stala majetkom obce. Na jej rekonštrukciu je treba väčšia suma peňazí, ktoré chýbajú. Je to škoda, pretože budova patrí k najstarším v obci a jej architektúra je pozoruhodná.

Pre spomienku na tých, ktorí si na „javiskových doskách U Cabadaja“ zahrli divadlo a nie sú už medzi nami, ale aj tých, ktorí si ešte radi pospomínajú na herecké časy, aspoň niektoré mená:

Berta Urbaničová, Terézia Mackovičová, Mária Cabadajová, Františka Hricová, Terézia Didáková, Betka Havlíková, Mária Slobodová, Betka Vlčková, Františka Šteffeková, Berta Havránková, Berta Kostková, Mária Mifkovičová, Anastázia Ščasná, Anastázia Sabolová, Anna Havranová, Betka Kimličková, Hermína Vasková, Melánia Zálesňáková, Filoména Fumačová, Stázka Hricová, Oľga Mackovičová, Ľuba Vissvaderová, Katarína Slezáková, Fefka Havranová, Rozália Štefanovičová, Anna Kratochvílová, Marta Kimličková, Mária Kimličková, Lýdia Kimličková, Ľudmila Struhárová, Helena Struhárová, Ružena Panáková, Anastázia Bojkovská, Dana Bojkovská, Erna Prenosilová, Marta Vasková, Mária Vasková, Anna Turanská, Viera Faitová, Emília Šteffeková, Marta Šteffeková, Ľudmila Kostková, Matej Šteffek, Štefan Švanda, Michal Havran, Arnold Rybár, Štefan Tomana, František Piaček, Tomáš Kostka, Arnold Beleš, Nikodém Šteffek, Emil Matlovič, Teofil Kovár, František Polák, Beni Kliment, Štefan Valent, Fabian Kovár, Joachim Kovár, Miroslav Kimlička, Tomáš Valovič, Ivan Klučka, Karol Rybár, Stanislav Rybár, Miroslav Rybár, Ján Havran, Ján Ružička, Ladislav Hančok, Jozef Hančok, Albín Brunovský, Michal Ščasný, Imrich Schlosser, František Havran, Alojz Sucha, Dominik Ivánek, Jozef Petrik, Michal Mackovič, Ján Martinkovič, Bernard Kafka, Jozef Ščepánek, Bernard Ščepánek, Ľudovít Havlík, Juraj Géci, Ján Slezák, Dominik Haramia, Jozef Mackovič, Milan Hrica, Justín Kostka, Peter Hubek.

Ľudmila Zálesňáková

Spomienky na Osvetovú Besedu

S mojimi rodičmi sme asi od roku 1964 do cca roku 1973 robili správcov Osvetovej Besedy v Zohore. Naša úloha spočívala v tom, že sme pripravovali priestory na spoločenské podujatia (zábavy, svadby, divadelné a hudobné vystúpenia, verejné schôdze atď.) a tieto priestory upratovali. Zároveň sme zabezpečovali šatňu, vykurovanie (bolo lokálne niekoľkými kachľami na uhlie). Ročne sme uskladňovali a spálili cca 100q uhlia. Podujatia boli veľmi časté, bol to vtedajší kultúrny dom. Okrem toho sme robili aj technickú údržbu vrátane opráv omietok, nátery podláh (vtedy palubovky) atď.

V tom čase bol spoločenský život v obci intenzívnejší ako dnes. Každú nedeľu večer bývali mládežnícke zábavy „Čaj o piatej“ (vína viac ako čaj), po sobotách večer veľmi často zábavy. V tej dobe bývali svadby robené tak, že svadobný obed býval po domoch zvlášť u nevesty a zvlášť u ženicha. Potom sa presunuli svadobčania z oboch strán do Osvetovej Besedy, kde sa konali takzvané „**Tance**“, teda svadobná tanečná zábava. Svadobní hostia sedeli v časti od ulice (priečka tam vtedy nebola), ďalej v ochodze sály (málo zvýšená galéria sály) a na javisku, ktoré bolo rozlohou veľké. Okolo tanečného parketu (pod priznaným nádherným krovom) sme po obvode rozostavili husto stoličky pre ženy, ktoré prišli z celej obce bez ohľadu na rodinu a sledovali tancujúce páry. Svadobčania tieto ženy počas celej doby ponúkali zákuskami a nápojmi. To bola „porota“, ktorá dávala zákulisné hodnotenie.

Zaujímavé bývali poľovnícke zábavy, na ktorých poľovníci vyzdobili celú sálu aj javisko nahusto borovicovou čečinou tak, že sa tam hostia cítili i vizuálne, i vôňou ako v lese. Ráno v deň zábavy bola poľovka. Korist' v počte veľa desiatok zajacov a bažantov priniesli do sály, kde ich poukladali na podlahu v časti od ulice (mali pod nimi plachty z PVC) a potom z nich urobili večeru pre hostí. Okrem zajacov priniesli aj divinu na guláš. Poľovnícke zábavy boli vychýrené. My sme ich s rodičmi nemali radi, lebo potom sme mali veľa upratovania. Čečinu bolo treba odstrániť vrátane napadaného ihličia, ktoré bolo v každej špáre. To zostalo na nás, len nám pristavili na dvor traktorovú vlečku.

Okrem poľovníckych zábav boli obľúbené aj zábavy organizované športovcami, teda v Zohore najmä futbalovým klubom. Pod javiskom bol výčap nazývaný „Peklo“ (pokračovanie suterénu s teraz zavalenou chodbou). Tam sa čapovalo

pivo, nalievalo víno a destiláty. Boli tam stoly a stoličky. Tam bývalo veľmi živo a veľa upratovania a umývania. Zase spomienka. Občas sa tam strhla šarvátka. Pri jednej šarvátke bol prítomný aj vtedajší príslušník VB v Zohore (bolo to okolo roku 1968). Ten v snahe zabrániť bitke (asi sa cítil ako šerif vo westerne) vytiahol pištoľ a strieľal zvislo hore do stropu. Bolo to počas zábavy, kedy hore na javisku sedeli hostia. Strop bol drevený trámový, dolu polcôlové dosky s rákosom a omietkou a hore našťastie palubovka s asi 30 mm hrubých dosiek. Pamätám si (pozeral som to potom), že výstrelov bolo viac a guľky uviazli v záklope pod nohami hostí. Našťastie konštruktérom pištole pravdepodobne nebol Michail Timofejevič Kalašnikov. Bolo z toho vyšetrovanie, ale neviem o nejakom vážnejšom postihu miestneho príslušníka VB. Toto zasa len na okraj, lebo v Zohore býva viac potomkov toho vtedajšieho príslušníka VB a nebolo by dobré to verejne pripomínať. Potiaľ moje spomienky.

Pred nami robila správcov Osvetovej Besedy rodina Nemcová, ale neviem odkedy. Ona a teraz staršiu históriu. V roku 2013 vydalo nakladateľstvo „Jozef Gerthofer-Knihtlač“ publikáciu pri príležitosti 100. výročia ochotníckeho divadla v Zohore s názvom „100 rokov ochotníckeho divadla v Zohore 1913 – 2013“, ktorú zostavila pani učiteľka Ľudmila Zálesňáková. Citujem: „Divadlo sa hrávalo na dvoch miestach. V sále Martina Cabadaja, oproti bývalému obecnému úradu, kde hrávali členovia Sokola a RTJ a v sále Vendelína Bertoviča, kde bolo neskôr kino, nazývanej aj Orlovňa.“ Ďalší citát: „Spomínala som, že divadlo sa hrávalo na dvoch miestach – v sále u Bertoviča „Orlovňa“ a u Cabadaja oproti bývalému obecnému úradu. Keď sa v roku 1927 začali v Zohore premietiť prvé filmy, bolo to v sále u Bertoviča, ktorá bola neskôr prebudovaná na kino. Z javiska sa stal balkón a premietacie plátno bolo umiestnené nad vchodom a zakrylo zaujímavé schody s balkónikom. Ešte výnimočne sa tu niekoľkokrát zahrlo divadlo, prípadne uskutočnila sa slávnostná akadémia, ale po tom, ako boli povinne pripevnené sedadlá ku dlážke a nedalo sa s nimi manipulovať, pre ochotníkov zostala iba sála u Cabadaja so zaujímavou architektonickou výzdobou. Sála mala výbornú akustiku, herci nepotrebovali žiadne mikrofóny a podobnú techniku.“

Jozef Pavlásek

Opravená Božia muka - zachovanie dedičstva našich predkov

Bratislavský
samosprávny
kraj

Napoludnie 3. septembra 2017 sa uskutočnilo požehnanie opravenej Božej muky na T – križovatke z Lozorna do Zohora za účasti pána farára Miroslava Komorného a veriacich zo Zohora a Lozorna. V hodine dvanástej sa podarilo zachrániť pamiatku našich predkov. Jej vek sa odhaduje približne na 200 rokov.

Som veľmi rád, že sa požehnanie zúčastnil pán Hurbanič z Lozorna s manželkou. Ten spoločne so svojim synom pred približne dvadsiatimi rokmi opravovali taktiež Božiu muku.

Pre ľudí dobrej vôle je Božia muka symbolom. Na ceste domov im pripomína, že sa vracajú ku svojim blízkym a že medzi nimi by malo byť stále dobro, Boh, aby mohli pokojne, vo vzájomnej úcte a radostne žiť.

Na ceste z domova kamkoľvek do sveta im môže dať zasa podnet na zamyslenie. Počas plnenia povinností prežíva každý z nás náročné momenty, námahu, rôzne iné príkoria. Napriek tomu všetkému máme hľadať riešenia ku vzájomnému porozumeniu a hľadaniu pravdy. Máme s odvahou kultivovať prostredia, v ktorých sa nachádzame, podobne, ako bola skultivovaná Božia muka v krajinnom prostredí neďaleko od Zohora.

Na oprave, skultivovaní sa podieľali mnohí a za to im patrí veľká vďaka. Lozorniansky pán farár Vladimír Sabo informáciami z katastrálnych máp. Zohorský pán farár Miroslav Komorný prispel svojimi vecnými návrhmi. Taktiež kontaktovaním pamiatkarov, ktorí pripomienkovali niektoré atribúty opravy. Menovite to sú pani Zacharová a pán Peter Ševčík. Za ďalšie, svojím dielom prispel pán Miloš Klein. Potom pán obchodný riaditeľ Daniel Kurcinik z firmy Hasit, ktorá zabezpečila vo zvýhodnenej cene penetračný náter a farbu. Predtým pán Mackovič z firmy Hasit vykonal obhliadku a navrhol typ farby. Stavbári firmy Stavoooprava sa podieľali odbornými prácami na samotnej oprave stĺpa. Statické práce pri narovnávaní stĺpa riadil pán Jozef Pavlásek. Samotné vyrovnanie stĺpa bolo veľmi náročné a trvalo štyri dni. Išlo o mimoriadny počin. Chcel by som vyzdvihnúť ľudskú a odbornú súhrnu stavbárov firmy Stavoooprava a pána Jozefa Pavlásku. Križ na Božiu muku, vrátane povrchovej úpravy, vyrobil osobne pán Jozef Gerthofer. Jeho tvar zodpovedá pôvodnému križu, ktorý bol na Božích mukách v minulom storočí. Radostné podujatie fotograficky pokryl pán David Mackovič. Ďakujem mojej rodine.

Opravu finančne podporil Bratislavský samosprávny kraj. Taktiež OZ Zohor včera a dnes v súčinnosti s OcÚ Zohor.

Ešte raz veľká vďaka všetkým, ktorí sú v reťazi ľudí dobrej vôle.

Roman Šimoník, iniciátor a koordinátor projektu opravy

Čo má spoločné pomník so semaforom?

Pomník vojakom Červenej armády (ČA), postavený ešte počas minulého spoločenského režimu, bol už v nevyhovujúcom a nedostojnom stave.

Obec Zohor, Ministerstvo vnútra SR, Veľvyslanectvo Ruskej Federácie v SR, Bratislavský samosprávny kraj sa podujali obnoviť tento pomník, ktorý nám pripomína dejinné udalosti druhej svetovej vojny. Je potrebné si ich stále pripomínať, aby sa neodsunuli do zabudnutia.

Prečo bola obnova potrebná? Pokúsím sa vysvetliť vnútornú myšlienku obnovy pomocou prirovnania k semaforu. Semafor ma tri farby – zelenú, oranžovú a červenú. Oranžová farba svieti krátko alebo prerušovane bliká. Šoferovi hovorí: „Pozor!“, „Priprav sa!“ alebo „Zvýš opatrnosť!“ Šofér premýšľa a pripravuje sa na jazdu, prípadne ide opatrnejšie alebo bude musieť zastaviť. Počas dňa premýšľame, sme opatrní, pripravujeme sa na rozhodnutie a potom konáme. Zelená hovorí: „Môžeš ísť!“. Zelená farba, farba života, v našom prípade hovorí: „Daj prednosť porozumeniu, vzájomnej úcte, hľadaniu odborných a ľudských riešení v dôstojnej diskusii, dobrým vzťahom, radosti, životu, normálnosti“. Tretia farba na semafore je červená. Tá nás chráni pred haváriou a hovorí: „STOP!“, „Stoj!“ „Nepokračuj ďalej v ceste!“ Je to aj farba krvi. V našom ponímaní hovorí STOP baženiu po moci za každú cenu, STOP hnevu. Túžba po moci a hnev môžu prerásť do vojny s extrémnymi prejavmi. STOP zabíjaniu nevinných ľudí, STOP pochovávaniu živých ľudí, STOP mučeniu, spaľovaniu v pečiach, hladovaniu, nenormálnosti.

Toto je hlavný dôvod opravy, obnovy pomníka vojakom ČA.

G. Santayana hovorí: „Tí, čo sa nepamätajú na minulosť, sú odsúdení na to, aby ju znova prežili.“ Aj my máme povinnosť nezabudnúť na druhú svetovú vojnu, ktorá zapríčinila mnohomiliónové obete na ľudských životoch, výrazné morálne a aj materiálne škody. Dnes zjime a ochraňujeme naše deti aj takýmto spôsobom pred extrémizmom, aby aj ony mohli spokojne žiť.

Položiť vlastný život je veľká obeť. Odhady hovoria o 50 až 80 miliónoch obetí, väčšinou išlo o civilné obyvateľstvo. Len pre ilustráciu: množstvo padlých ľudí

zo všetkých republík Sovietskeho zväzu predstavuje 26,8 milióna, niektoré zdroje uvádzajú až 28 miliónov. Vojakov padlo 8,7 milióna, zvyšok tvoria civilisti! Podobne sa vyvíjala situácia aj v iných štátoch. Odborníci odhadujú, že druhá svetová vojna ovplyvnila životy približne 500 000 000 ľudí v rámci celého sveta. Situáciu si uvedomili aj naši politici, a preto podporili rozšírenú výučbu dejepisu.

Druhá, technická fáza projektu je nasledovná. Obnova pomníka bude realizovaná podľa návrhu akademického sochára Alojza Drahoša zo Zohora.

Po ukončení prác na pomníku je potrebné vykonať terénne úpravy a dotvoriť pietne prostredie, ktoré je situované v rámci cintorína. Tým sa zlepši vzhľad cintorína a teda aj našej obce. Na tento účel vyčlenil finančné prostriedky Bratislavský samosprávny kraj.

Obnovený pomník bude mať približne rovnakú rozlohu ako pomník pred obnovou. Plocha bude len o 0,6 m² väčšia. Obnovený pomník bude mať podobnú výšku ako pomník pred opravou. Cieľom bolo taktiež zabezpečiť bezúdržbovosť, nakoľko zemina a biele drobné kamene vyvolávali potrebu zvýšenej starostlivosti. Epoxidová plastika s vojakmi bude nahradená bronzovou plastikou a bude mať to isté vyobrazenie ako pôvodná. Text na pamätnej doske pomníka bude aktualizovaný, nakoľko tu už neležia dvaja padlí vojaci. Tí boli v minulosti prevezení na Slávin. Na ďalšej kamennej doske bude umiestnený pravoslávny dvojkriž, nakoľko väčšina vojakov ČA boli pravoslávneho vyznania. Tento symbol sa používa aj na iných vojnových cintorínoch padlým vojakom ČA vrátane Slávin.

Zvažujeme v budúcnosti aj opravu Pomníka padlým v prvej svetovej vojne. Mnoho mužov zo Zohora a rátam, že z okolia ide o najvyšší počet, padlo v tejto vojne. Dúfam, že sa aspoň niekde, na Balkáne, v Taliansku, Rusku a podobne, taktiež starajú o pomníky týchto obetí vojny. Na budúci rok si pripomenieme storočnicu od ukončenia vojny, pamiatku československých legionárov a aj založenie prvej Československej republiky.

Roman Šimoník, iniciátor a koordinátor obnovy

Vidieť Rím ...

Uprostred prázdnin, presne 29. júla som sa vybrala so skupinkou Zohorčanov spoznávať krásy Talianska. Naším cieľom bol Rím. Keďže Rím nie je za rohom, tak sme si na našej dlhej ceste spravili malé zastávky. Prvá bola v Boloni, kde sme prespali a odtiaľ naša cesta pokračovala do Florencie.

Florencia je nádherné mesto. Je klenotnicou toskanského renesančného umenia. Námestie Piazza del Duomo je jej historickým srdcom. Nachádzajú sa tu tri veľmi významné pamiatky: Katedrála Santa Maria del Fiore, Baptisterium a zvonica. Počas našej návštevy sme si toho veľa nestihli pozrieť, na to by sme potrebovali oveľa viac času, ako sme mali. A tak sme si aspoň počas omše, ktorej sme sa zúčastnili, poprezerali vnútro katedrály, ktorá je štvrtým najväčším chrámom na svete. Kupolu a baptisterium sme si pozreli len zvonka a tí šikovnejší a odvážnejší si nenechali ujsť výstup na vrchol zvonice katedrály. Ak by ste si mysleli, že sme sa vyviezli výťahom, ste na omyle. Pekne krásne sme šlapali po svojich. Odmenou nám bol neskutočný výhľad na celú Florenciu z vtáčej perspektívy. Zdolať tých 414 schodov sa veru oplátilo. Najkrajšie florentské sochy a obrazy sú uložené v mnohých múzeách a galériách. Na vonkajších priestranstvách sú väčšinou kópie. Pri prechádzke historickým centrom sme sa prešli po moste Ponte Vecchio, ktorý spája brehy rieky Arno a kde sa nachádza mnoho malých obchodíkov, ktoré majú viac ako 400 rokov.

Z Florencie naše kroky viedli do Ríma, ale ešte predtým sme si oddýchli na pláži Tyrhenského mora. Ubytovatí sme boli v penzióne rodinného typu, kde sa nachádzala už spomínaná pláž. Po celodennom leňošení a plni elánu sme sa ráno vydali po stopách starého Ríma.

Koloseum je architektonickou dominantou Ríma. Sú to ruiny veľkého amfiteátra. Rímske fórum, tu v dávnej minulosti prebiehal verejný život, nachádzali sa tu budovy s rôznym zameraním, konali sa tu trhy, stáli tu svätyne, súdne dvory, ale aj miesta, kde sa stretávali obyčajní občania, Lateránska bazilika, bazilika sv. Klimenta, kde sú uložené relikvie sv. Cyrila, sväté schody, to všetko a ešte viac sme videli na vlastné oči a že nás boleli nohy a páľilo slnko, - nech! Ten pohľad stál za to.

Druhý deň na nás čakal Vatikán a stretnutie s pápežom Františkom, Sixtínska kaplnka, múzeá, kupola, Katedrály sv. Petra, ... za jeden deň si toto všetko pozrieť je nemožné. A ani nám sa to veru nepodarilo, a preto si každý mohol vybrať to, čo by si najradšej pozrel. Väčšina sa rozhodla pre stretnutie so sv. otcom, ktorý sa s veriacimi pre veľké teplo stretol v aule Pavla VI. V katechéte sa zameral na sviatosť krstu ako vstupné dvere nádeje. Veriacim dal za domácu úlohu zistiť deň, v ktorý prijali krst a mať ho v pamäti ako „deň svetla“, keď sa nás dotklo Kristovo svetlo nádeje. Vo svojom príhovore nezabudol spomenúť a pozdraviť pútnikov zo Slovenska, zastúpenú najmä skupinou z farnosti Zohor. Ešte hodinu po katechéte sa sv. otec rozprával s veriacimi. Po duchovnom osviežení nasledovala prehliadka múzeí a Sixtínskej kaplnky a Baziliky sv. Petra. Tu sme sa stretli s malou skupinkou, ktorá sa rozhodla, že si pozrie radšej schody na Španielskom námestí s Kostolom

najsvätejšej trojice, Fontánu di Trevi, kde bolo treba hodiť mincu, aby sa do Ríma ešte vrátili, Anjelský hrad, a nakoniec si vyšliapali viac ako 500 schodov na Michelangelovu kupolu Svätopeterského chrámu, vďaka čomu mali Vatikán ako na dlani. Dve hodiny sme strávili len prehliadkou baziliky, ktorá nás ohromila svojou veľkoleposťou a prepychom. Mali sme možnosť vidieť nádherné obrazy, sochy, bohato zdobené oltáre, očarujúco vyzdobené stropy, na ktoré som ja pozerala v nemom úžase. Nevynechali sme ani Michelangelovu Pietu, ktorú ochraňuje sklená výplň odvtedy, čo ju v roku 1972 poškodil sekerou jeden návštevník a sochu sv. Petra s ošúchanou nohou. Tradiuje sa, že ak sa jej dotknete alebo ju pobozkáte, ešte raz sa do Ríma vrátite. Pri bazilike sa nachádza aj jedno z najkrajších námestí sveta. Impozantná kolonáda s 285 dóorskymi stĺpmi pôsobí majestátne. Barokové námestie je postavené v tvare elipsy a zdobia ju stoštyridsať sôch svätcov. Pod dlažbou Chrámu sv. Petra je krypta, kde sa okrem pozostatkov stredovekej baziliky nachádzajú aj pápežské hrobky. Tu sme zakončili našu prehliadku nielen baziliky, ale aj Vatikánu.

Boli to dva namáhavé ale úžasné dni, ktoré sme tu strávili, nedá sa opísať tá nádhera, čo na nás sálala, to je proste treba vidieť. Hovorí sa „vidieť Rím a zomrieť“ a ja hovorím „vidieť Rím a vrátiť sa tam znova“. Dúfam, že sa mi to podarí, pretože Sixtínska kaplnka tam na mňa ešte čaká a nielen ona.

Náš pobyt v Ríme sme zakončili dvojdňovým vylihováním na pláži, užívaním si slniečka, zbieraním bronzu a hádzaním sa do morských vln, večerným posedením pri harmonike p. Štefanoviča a nádherným pohľadom na západ slnka nad morom.

Pred nami bola ešte posledná zastávka v toskánskom mestečku Siena, ktorá je odvekou rivalkou Florencie. Jej srdcom je námestie Piazza del Campo, kde sa nachádza stredoveká radnica s vežou vysokou 102 metrov, kde sme sa samozrejme podaktorí s vypätím posledných síl „vyštverali“ a z výšky sme si prezreli celé námestie, ktoré je preslávené každoročnými historickými dostihmi, Palio. Pozreli sme si Sienský dóm, dominikánsky kostol, kde sú uložené relikvie sv. Kataríny, patrónky Európy, vo večerných hodinách sme sa zúčastnili sv. omše v kostole sv. Dominika a potom nás už čakala len dlhá cesta domov.

Je úžasné, že sa nájde v obci človek, akým bola p. A. Sabolová a teraz p. M. Štef-feková, ktoré svoj drahocenný čas využili pre dobrú vec nás všetkých. Veď vybaviť zázajzd pre celý autobus nie je vôbec ľahké.

A možno nebyť týchto obetavých žien by sa mnohí z nás do Ríma ani nevybrali. Ja som jedna z nich. Ďakujem všetkým účastníkom zázajzdu sa príjemne strávený čas v ich spoločnosti. Rada by som ešte poďakovala našej super sprievodkyni za jej milú spoločnosť a za množstvo poskytnutých informácií. No a šoférom, že nás šťastlivo priviezli domov a starali sa o to, aby sme nezanedbávali pitný režim. Určite som nespomenula všetko, čo sme spolu zažili, nedá sa to, lebo je toho strašne veľa. Pre mňa to bol to zážitok na celý život.

J. Ščepánková

Prírodné živly dostali zelenú

Už v úvodnom slove sme spomenuli, že tohtoročné leto nám dalo poriadne zabráť. Od začiatku prázdnin sa to na nás valilo zo všetkých strán. Čo nespáčil na jar mraz, to pobili 5. júla krúpy veľkosti orechov so silnou víchricou. Veľa ľudí v dedine horko zaplakalo nad potlčenou úrodou, vyvrátenými stromami, rozbitými prístreškami... Potom prišli horúčavy a slnko páliło a páliło. Užili sme si ho na niekoľko rokov dopredu. Keď už sme dúfali, že sme za vodou, 11. augusta sa západným Slovenskom vo večerných hodinách prehnała búrka sprevádzaná veternou smršťou, ktorá po sebe znova zanechala vyvrátené a popadané stromy a jednoduchový výpadok elektrickej energie. Za obeť vyčíňaniu prírody padla aj dominanta Zohora – vrbba, ktorá stála viac ako 50 rokov na križovatke ulíc Lábska, Domkárska a Krátka. Jej históriu Vám prinášame v článku „Dejiny jednej lavičky pod vrbou“. Na ukážku prinášame len zopár fotografií zo spúšte, ktorú búrky a ľadovec zanechali na našej dedine.

JŠč..

Dejiny jednej lavičky pod vrbou

Poznáte to aj Vy? Chcete niečo urobiť, oznámiť alebo napísať a stále je dôvod, prečo danú vec odkladáme. Až zasiahne živý a ten nám nadiktuje neodkladné splnenie zadania.

Zohor za ostatných niekoľko rokov zmenil svoju tvár, tvar, veľkosť, počet obyvateľov a hlavne život plynie veľmi rýchlo a my často zabúdame, ako to bolo kedysi dávno. Mojmým zámerom bolo už dávnejšie pripomenúť neskôr narodeným Zohorčanom, ako aj ľuďom, ktorí v Zohore našli nielen svoju novú adresu, ale aj svoj domov, ako to v Zohore vyzeralo. Víchrica, ktorá nás všetkých ohúrila a prekvapila svojou silou, vykonala svoje dielo škody a zároveň sa otvorilo veľké fórum názorov na sociálnych sieťach. Ohlasy na zničenú vrbu, ktorá stála na križovatke v centre dediny, boli rôzne. Veľká väčšina dopisovateľov smútila, spomínala na staré časy pri nej a bolo jej im ľúto. Ale našli sa aj takí, ktorých potešila dobrá prehľadnosť križovatky bez tejto starodávnej „dominanty“ centra obce. Dovoľujem si vyjadriť sa k tejto téme z toho dôvodu, že som sa pod touto vrbou narodila a strávila som tam (a nielen ja) svoje detstvo.

Na mieste dnešného parku na križovatke stál odpradávný dom s veľkým dvorom. Dvoru dominovala obrovská hruška, ktorá presahovala plot a hruštičky žmurkali až na ulicu. V tomto dome na Lábskej ul. 1 žili moja starénka Mária Cabadajová, rod. Štefanovičová a stareček Rafael Cabadaj spolu s prastarou Eleonórou Cabadajovou, všetkým Zohor-

čanom známou starenkou „Palicovou“.

Celá dnešná zatrávnená plocha bola ohraničená z troch strán plotom a z jednej strany tiekol potok, kde sme chytali žaby a vkladali ruky do „potúčka“ v nádeji, že natrafíme na pijavičku. V celej záhrade bola mimoriadne úrodná pôda, pamätníci vedia, že cerél (zeler) tam mal veľkosť hlavy. Dvor a dom boli vždy plné detí. Práca v záhrade a na roli zamestnávala všetkých dospelých. A ako to už bývalo, pred domom pod vrbou bola lavička

starenka Palicová

a tam sedávali starenka Palicová a varovali deti. Okoloidúci sa vždy zastavili, prehodili zopár slov a išli ďalej. Bola to dôležitá križovatka. Na jednej strane obchod, cez cestu mäsiarstvo pána Ščasného, no a neodmysliteľný Kratochvíl. (krčma). Z lavičky pod vrbou bolo krásne vidieť na vežu kostola a na kostolné hodiny. „Hodziny na veži odbíjajú deset hodzín – kema šlófen“ upozorňovali starenka na večerný kľúd. V domečku u Páleníku našlo útočisko mnoho ľudí.

Berta Valentová a jej deti Konrád a Stanislav

starenka Marina - malučká

národného výboru v Zohore o bezodplatné zapožičanie domu pre rodinu nových zohorských učiteľov. Po ich odchode bol dom zdemolovaný a plocha bola uvoľnená vyššiemu záujmu – kvôli prehľadnosti križovatky. Stará hruška, medová ringlota v záhradke, maštale a šopy to všetko bolo zrovnané so zemou, potúček zavezený. Jediné, čo zostalo, bola vrbá. Jediný pamätník domu u Páleníku. Vrbá, ktorá ukryvala tajomstvo detského štebotu, široký úsmev starenky Palicovej a malučkaj starenky, dohovory podežratých chlapov, vracajúcich sa ze šenku od Kratochvíla, zastavenia po nedelňých nešporoch, tisíce odmodlených zrníčok svätého ruženca a v neposlednej rade bola vrbá majákom tejto križovatky, ktorý mal svoju prirodzenú autoritu okoloidúcich a okolojazdiacich. Došla sa dokonca aj do máp Google.

A dnes? Miesto osirelo, ziva prázdnotou. Ale pevne verím, že zatiaľ chabé presadené odrezky zo starej vrby nájdu silu a možnosť rásť ďalej na tomto mieste.

Drahí Zohorčania, ďakujem Vám za Vaše empatické vyjadrenia, aj za vyjadrenie Vašich krásnych spomienok. No a čo dodať pre tých, ktorí sú radi, že tam vrbá nezavadzia? Vôbec nič. Strom bez koreňov lieta ako blúdna plevel vo vetre.

Andrea Smreková, rod. Valentová – dcéra Bertý Valentovej – Páleníčky

hore - Berta, Žofia, Vendelín, Kačka
dole- starenka Marina, stareček Rafael, starenka Palicová
zo svadby Žofie a Vendelína Kostku

Rozhovor s dlhoročným hercom divadla Šáchor, pánom Karolom Lackom

Karol Lacko

Chceli ste byť odjakživa hercom?

Nie, ja som vôbec nechcel byť hercom. To mňa ani nenapadlo. Ja som skôr chcel byť muzikantom, hrať na harmonike, lenže financie nám to neumožňovali. Vždy ma to ťahalo viac k hudbe ako k herectvu.

Kolko rokov hráte v Divadle Šáchor?

Je to približne dvanásť rokov. Divadlo má už 18 rokov a ja som začal trochu neskôr.

Ako prebiehal nábor do divadla s ohľadom na to, že režisérom je Váš syn?

Nebolo to ľahké rozhodnutie, myslel som si, že už mám veľa rokov. Že už som dosť starý na to, aby som išiel hrať divadlo. Ale potom ma to tak nabudilo, bol tam dobrý kolektív a veselá nálada. Povedal som si, že aspoň to skúsím. Veľmi sa mi to zapáčilo a myslím, že mi to vydržalo až doteraz. Niekedy dostanem menšiu, inokedy väčšiu rolu.

Hrali ste viacero rôznych rolí, ako ste sa s nimi zžili?

Bolo to tak, že som hral gazdu v Hrachovej poléfke. Nerobilo mi to potiaže, preto lebo žijem na dedine, je to vo mne. Neskôr som dostal rolu Lucipera v rozprávke Čertova čižma. V mojich rokoch je učenie textov občas náročnejšie, ale myslím, že sa mi to podarilo a zhostil som sa rolí pomerne dobre. V hre Veľký Klenotník som hral rolu inšpektora Pierre de Locco. Táto rola ma bavila, aj keď vyžadovala pomerne veľkú prípravu. Bola to úplne opačná rola. Musel som sa tváriť inteligentne, hoci to vyznelo tak, že si zo mňa urobili blázna, lebo vlamač bol stále pri mne, zatiaľ čo ja som ho hľadal úplne inde.

Ktorá z týchto rolí Vám bola najbližšia?

Myslím, že tie gazdovské mi boli trošku bližšie, lebo boli z prostredia akoby môjho domova. Mám gazdovstvo v krvi, takže pre mňa bola tá rola blízka a vedel som sa do nej vžiť. Všetko som to prežíval, bolo tam veľa ľudí, hralo sa v starých krojoch. To sa mi páčilo.

Chceli by ste byť Luciferom?

Nie, ja mám radšej kľudnejší dedinský život. (smiech)

Ako si spomínate na svoje divadelné začiatky? Neľutujete toto rozhodnutie s odstupom času?

Ani som nemal čas to ľutovať, stále je čo robiť. Začiatky boli ťažšie, s postupom času sa to zlepšilo. V divadle pomáham pri výrobe kulís a rekvizít všakovakého druhu. Je to veľmi zaujímavá práca, pri ktorej môžem využiť svoju zručnosť a moje nápady. Doma sme s manželkou divadlu uvoľnili priestor pivnice, kde máme mnoho kulís a kostýmov. Je to náročné.

Máte dáku vtipnú príhodu pri takejto práci?

Je ich mnoho, ale myslím, že každý si pamätá na veľkú sviňu, s ktorou sme hrali v Nevjescinom kolene. To bola asi ta najnáročnejšia rekvizita. Na ktorej pracovalo asi 7 ľudí. O polnoci sme ešte utekali do obchodu v Bratislave pre polyuretánovú penu, z ktorej sa to vyrábalo, nakoľko sa nám vyskytli technické problémy. Mal som to aj trochu v rukách,

nakoľko som sa venoval aj mäsiarstvu a zakáľal som ošípané v našom domácom chove pri mnohých zabíjačkách. Teda nebolo ťažké modelovať tvar tej svinky. Ale musím povedať, že sa nám to nakoniec podarilo a ľudia sa aj zasmiali.

Máte nejakú vysnenú rolu? Čo by ste si rád zahrali?

Asi nie, keď sa ide nacvičovať nová hra, tak sa pozriem na rolu, ktorá mi je ponúknutá a keď sa s tým stotožním, že mi to pasuje, tak ju vezmem. Teraz nacvičujeme novú hru Breviár teciny Franciny, kde budem hrať dejského mafiána Paštrnáka, ale tentokrát to už bude trochu iné, keďže je to záporná postava. Ja záporné postavy moc neobľubujem, ale beriem to ako výzvu, s ktorou sa popasujem. Bude náročnejšie dokresliť túto postavu, či už mimikou tváre, gestami alebo intonáciou hlasu.

Kde ste si mali možnosť ešte zahrat?

Bol som oslovený po viacero rokov zahrat' pre deti Mikuláša či už pre obec alebo pre základnú školu. Pri pochovávaní base zase na fašiangu, richtára. A dokonca raz som sa zúčastnil odovzdávanie cien Oscara, čo sme mali ako malé herecké vystúpenie tu v Zohore. Bola to zaujímavá skúsenosť, som sa cítil ako v Hollywoode. Okrem toho som viackrát bol v rôznych komparzov rôznych televíznych seriálov. Som dobrovoľným hasičom a bol som viackrát oslovený moderovať akciu či už na nočnú súťaž o pohár starostu obce alebo už v spomínanom fašiangu.

Ako vnímate herecký kolektív, za tie roky si zažili iste veľa zmien.

Je to veľmi dobrý kolektív, ale je prirodzené, že sa časom obmieňa. V niektorých hrách bolo viac postáv, v iných menej. Ľudia prichádzajú a odchádzajú, v divadle sme staršia, stredná aj mladšia generácia, ale darí sa nám dohodnúť. Samozrejme, keď niekto opustí divadlo, má na to svoje dôvody, no zase prídu noví herci a vnímam to ako normálny kolobeh, ktorý je bežný aj v iných súboroch.

Máte svojho obľúbeného herca alebo herečku v divadle?

S Monikou Jurkovičovou sme hrali manželský pár a veľmi dobre sme

Karol v role Richtára pri Pochovaní Basy

si rozumeli, boli sme takí uvoľnení. Premiéra bola síce trochu v napätí, ale v ďalších reprízach sa už človek uvoľní a tak sme sa do svojich rolí vžili, že to išlo akoby prirodzene. Veľmi pomáha aj odozva a potlesk obecnstva, keď vidno že sú spokojní. Myslím, že toto bola asi najlepšia spolupráca zatiaľ.

Ako sa Vám vychádza s mladšími členmi divadla?

Tak spočiatku to bolo iné než sme si na seba zvykli. Ale postupom času tí mladí zistili, že aj my starší nie sme až také polená a dá sa s nami aj zabaviť. Že aj my sme boli mladí a zažívali sme niečo také ako oni, aj keď pravda v inej dobe a podobe. A na oplátku sme zistili, že aj tí mladí nám niečo vedia odovzdať a my sme sa mohli niečo nové od nich naučiť. Teda nezáleží na tom, či je človek mladší alebo starší, dôležitá je vôľa a chuť hrať a chcieť byť v kolektíve. A vzájomná tolerancia.

Spomínate si na nejakú vtipnú príhodu alebo trapas počas hrania?

Stalo sa ich veľa, množstvo z nich diváci ani nepostrehnú, lebo nepoznajú scenár, ale stalo sa že kolega posunul dej o jednu repliku dopredu, ja som nevedel, čo rýchlo doplniť a šepkárka nás vracala k predchádzajúcej replike takže nastal zmätok. Alebo keď padnú kulisy alebo sa zaseknú a vy počas deja musíte narýchlo s kladivom odstraňovať závalu.

A čo bolo veľmi vtipné, je, keď sme raz hrali so sviňou v hre Nevjesicno koleno a postavili sme drevený rám, na ktorom mala visieť sviňa, ten rám sa nám stále rozliezal a nie a nie to dobre upevniť. Dokonca aj hudba musela hrať dookola, než sme ten rám zařixovali. Ľudia sa nasmiali.

Ako to funguje doma? Vaša manželka v divadle spieva.

Vzájomne sa podporujeme a teší ma to. Keď hrám, je tam aj ona, nakoľko pri vystúpeniach spieva v speváckej skupine Vernost'. Môžeme takto prežívať spoločné chvíle v divadle. Som veľmi rád, že v divadle je aj spevácka skupina, lebo sú to ženy, ktoré majú cit a lásku k spevu a divadlu. Navzájom sa dopĺňame, žena sa ma spýta, či som sa učil, vyskúša ma texty, nahadzuje repliky. Pripravuje kostýmy, perie, žehlí. Ja jej až toľko so spevom pomôcť neviem, ale vždy si ich nácvik spevu u nás doma rád vypočujem a veľmi im fandiím.

A čo spolupráca s Vaším synom – režisérrom?

Je to občas ťažké, lebo každý z nás ma niekedy svoju predstavu o tom, ako má divadlo vyzerat'. Naučil sa počúvať názory iných a zväžiť ich nápady. V divadle je to iné ako doma, ako režisér má zodpovednosť za výsledok.

Pamätáte si na divadlo v Zohore, ktoré sa hrávalo kedysi?

Voľakedy sa hralo divadlo u Cabadaja, ako sa hovorí v Dzupárni. Na konkrétne názvy hier si nespomínam, ale vtedy sa hrávalo dosť často, väčšinou ľudové hry, ale aj rozprávky. To už bolo dávno, keď som mal okolo 20 rokov.

Čo vám hranie v divadle dalo?

Povzbudilo ma na mysl, naučilo sústrediť sa. Kolektív ma vždy povzbudzoval a naštartoval. A ukázalo mi, že aj my starší ľudia môžeme niečo odovzdať ostatným.

Čo pre Vás znamená potlesk?

Potlesk je prejavom uznania hercom a je milé a dobré, keď sa objaví aj na začiatku hry, herca to

veľmi povzbudí, lebo vidí odozvu od divákov. Obecnstvo je vždy iné, občas sa stane, že je celú hru ticho a na konci je dlhý potlesk postojáčky. Pre herca je každý potlesk veľmi dôležitý.

Čo by ste na záver chceli odkázať čitateľom?

Každý sme mladý natoľko, ako sa ním cítíme byť mladý v srdci.

Za rozhovor ďakuje Martin Bartoš

Karol v role Marcina v Hrachovej poléfke (2)

Karol v role Inšpektora Piera de Loco vo Velkom klenotníkovi

Karol v role Lucipera v Čertovej čižme

Notári v Zohore do roku 1910

Slovo **notár** pochádza z latinského **nota**, čiže **značka**. Úlohou notára v dávnej minulosti bolo písomné **zaznačenie** hovoreného slova, či už nadiktovaného alebo odpočutého pri jednaniach, alebo vyhotovenie odpisov listín. Bolo potrebné vystavovať listiny, o ktorých dôveryhodnosti nebolo možné pochybovať. Po reforme Karola Veľkého v roku 805 bola zavedená povinnosť pre biskupov, opátov (predstavených kláštorov) a zemepánov mať vlastných notárov, ktorí vystavovali vierohodné listiny označené vierohodnými pečatami. V Uhorsku ich mohol vydávať kráľ, kráľovská kancelária, vierohodné osoby a iné vierohodné miesta.

U kráľa vyhotovoval kráľovské listiny magister dvorskej kaplnky so svojimi kaplánmi. Kráľovská kancelária ako riadne organizovaný úrad vydávajúci vierohodné listiny vznikla v Uhorsku až za vlády Bela III. (1172 – 1196), pričom notármi boli aj naďalej kňazi. Agenda kráľovskej kancelárie sa neobyčajne zväčšila od doby panovania Ondreja II. (1205 – 1235), ktorý rozdával pôdu v oveľa väčšom rozsahu ako jeho predchodcovia. Za jeho vlády vyšlo z kancelárie asi 300 privilégii, čo spôsobilo, že počet notárov v kancelárii vzrástol a bola ustanovená funkcia vicekancelára, ktorého kráľ poveril aj výkonnou mocou sudcu. Za vlády Karola Róberta z Anjou (1301 – 1342) bol zriadený archív na uschovanie a registráciu listín. Vierohodnými osobami boli ríšski sudcovia, medzi nich patril aj palatín (dnes približne funkcia premiéra) s právomocou zastupovať kráľa.

Okrem kráľovskej kancelárie sa stali vierohodnými miestami aj kapituly (sídla biskupov) a kláštory. V 15. storočí boli vierohodnými miestami s kompetenciou pre celé Uhorsko kapituly v Budíne (dnes časť Budapešti), v Stoličnom Belehrade (dnes Székesfehérvár v Maďarsku) a v Dakove (v Chorvátsku) a kláštor križovníkov v Stoličnom Belehrade. Okrem vierohodných miest s kompetenciou pre celé Uhorsko existovali aj vierohodné miesta pre vlastné územia. Pre územie dnešného Slovenska to boli benediktínske kláštory: na Zobore v Nitre, kláštor Panny Márie v Kláštore pod Znievom, kláštor Sv. Beňadika v Hronskom Beňadiku a premonštrátsky kláštor Sv. Jána Krstiteľa v Jasove. Okrem toho bol pre Slovensko dôležitý aj benediktínsky kláštor na Sv. Hore Panónskej (pri Győre v Maďarsku). Vierohodné osoby a vierohodné miesta boli kompetentné vydávať vierohodné listiny o súkromnoprávných aktoch (funkcia notárska), vykonávať určité súdne úkony (predvolať strany súdneho konania, zúčastniť sa vypočutia svedkov a urobiť vierohodný záznam) a držať vierohodný archív. Popri vierohodných osobách a vierohodných miestach pracovali v jednotlivých obciach obecní notári, ktorí spracovávali obecnú agendu.

Uvedený systém platil v Uhorsku až do 1. augusta 1875, keď vošiel do platnosti zákon č. XXXV/1874 o kráľovských verejných notároch, ktorý bol Uhorským snemom odsúhlasený 16. decembra 1874. Dôvodom vydania zákona boli spoločenské zmeny po revolučnom roku 1848. Dovtedajší feudálny systém výkonu moci (v ktorom všetok majetok v štáte teoreticky vlastnil kráľ, ktorý dával pôdu a poddaných do správy šľachte), už nebol schopný spĺňať požiadavky nastupujúceho kapitalizmu. Zavedením strojov sa prudko rozbiehala hromadná priemyselná výroba, a tým silnelo trhové hospodárstvo, pre ktoré bol feudálny systém neprijateľný. Na túto skutočnosť reagoval Uhorský snem v Bratislave 15. marca 1848, keď prijal 31 zákonov (tzv. marcové zákony), ktoré 11. apríla 1848 podpísal v Primaciálnom paláci v Bratislave cisár Ferdinand I. Vymenujeme len niektoré hlavné body uvedených zákonov. Bolo to zrušenie poddanstva, zavedenie všeobecného zdanenia, zrušenie nescudziteľnosti pôdy (panovník už nemusel byť vlastníkom všetkej pôdy), obmedzenie právomoci kráľa a zaručenie základných ľudských a občianskych práv.

Hodnoverné miesta neboli schopné prispôsobiť sa požiadavkám trhu, ktorý vyžadoval spisovanie, vydávanie a archiváciu veľkého množstva súkromnoprávných listín v krátkych termínoch. Z toho dôvodu sa prvý zjazd uhorských právnikov v roku 1870 zaoberal nevyhnutnosťou zriadenia inštitúcie verejného notárstva a po jeho druhom zjazde sa začalo s prácami na tomto zákone. Verejných notárov podľa nového zákona č. XXXV/1874 vymenoval minister pravosúdia. Verejným notárom mohol byť len taký uhorský štátny občan, ktorý bol bezúhonný, ovládal štátny jazyk (maďarčinu), mal predpísané právnické vzdelanie a vykonal advokátsku alebo sudcovskú skúšku. Okrem toho musel preukázať tri roky notárskej praxe. Pred začatím činnosti musel zložiť kauciu a následne na zasadnutí súdnej stolice zložiť prísahu panovníkovi. Každý verejný notár musel byť členom notárskej komory.

Zmeny sa dotkli aj obecných notárov, ktorí od roku 1850 už neboli obecnými zamestnancami ale štátnymi úradníkmi podliehajúci hlavnému slúžnemu (dnešná funkcia prednosta). V rámci Bratislavskej župy patril Zohor do Stupavského obvodu Záhorského slúžnovského okresu. Stupava bola sídlom grófa (vtedy Ferdinanda Leopolda Pálffyho-Dauna). Popri volených funkciách (ričtárovi a obecných prisažných vykonávajúcich svoje funkcie sporadicky) boli obecní notári vykonávateľmi obecnej správy, denne vybavujúci úradné záležitosti. Skôr, než v menších obciach začali pracovať notári z povolania, stalo sa zavedenou praxou,

že funkciu obecného notára zabezpečoval popri svojom povolaní miestny učiteľ. Keď sa v roku 1654 začala viesť v Zohore matrika, hneď na prvej strane matriky krstov je ako krstný otec uvedený zohorský učiteľ **Pavol Hanzovič**. V rokoch 1654 až 1684 sa nachádza až 42 záznamov krstov detí, ktorým bol Pavol Hanzovič krstným otcom.

Ďalším učiteľom a iste aj notárom v Zohore bol **Jakub Besedič**, ktorého meno sa v matrike objavuje prvý raz pri narodení jeho dcéry Alžbety 6. októbra 1686. Po ňom bol zohorským učiteľom **Ján Sucha**, ktorý je v matrike krstov prvý raz uvedený 4. júla 1693 pri narodení dcéry Márie. Nasledujúcim zohorským učiteľom bol **Ján Simonides**, uvedený prvý raz v matrike pokrstených pri narodení dcéry Márie 26. septembra 1699. V poradí ďalším učiteľom bol **Ján Bartolomej Vachovský**, o ktorom prvý záznam v zohorskej matrike je v decembri 1713 pri krste jeho dcéry Kataríny. Dňa 2. novembra 1729 je v matrike krstov záznam o narodení Alžbety, ktorej otec **Juraj Augustín** bol nasledujúcim zohorským učiteľom. Ďalším učiteľom v Zohore bol **Ján Medardus Blažiček**. O ňom ako o zohorskom učiteľovi sa prvý raz dozvedáme z matriky sobášených v Malackách, kde si 21. septembra 1788 sobáš. Benedikt mal v čase sobáša 33 a Alžbeta 18 rokov. V zápise sobáša je poznámka „Copulatus es cum dimissione á Militia“, čiže „Sobáš sa konal po prepustení ženicha z vojenskej služby“. Manželom Törökovým sa ešte v Zohore narodil 2. októbra 1791 syn Michal. Benedikt Török bol v Zohore notárom najviac do mája 1794, lebo už 14. mája 1794 sa tu narodil Alex Škultéty, syn nového zohorského notára Jána Škultétyho a jeho manželky Anny, rodenej Galy. Po odchode zo Zohora bol Benedikt Török notárom vo Veľkých Levároch a od roku 1800 v domovskom Kuklove, kde sa mu v roku 1817 narodila dcéra Katarína. Manželom Törökovcom sa celkovo narodilo desať detí, z toho už spomenuté dve v Zohore.

Prvý písomný záznam v zohorských matrikách, kde je uvedený notár z povolania, je zápis krstu Gašpara Töröka, narodeného v Zohore 5. januára 1790. Jeho rodičmi boli zohorský notár **Benedikt Török** a jeho manželka Alžbeta, rodená Banovičová. Obaja pochádzali zo šľachtických rodín z Kuklova, kde mali 1. júna 1788 sobáš. Benedikt mal v čase sobáša 33 a Alžbeta 18 rokov. V zápise sobáša je poznámka „Copulatus es cum dimissione á Militia“, čiže „Sobáš sa konal po prepustení ženicha z vojenskej služby“. Manželom Törökovým sa ešte v Zohore narodil 2. októbra 1791 syn Michal. Benedikt Török bol v Zohore notárom najviac do mája 1794, lebo už 14. mája 1794 sa tu narodil Alex Škultéty, syn nového zohorského notára Jána Škultétyho a jeho manželky Anny, rodenej Galy. Po odchode zo Zohora bol Benedikt Török notárom vo Veľkých Levároch a od roku 1800 v domovskom Kuklove, kde sa mu v roku 1817 narodila dcéra Katarína. Manželom Törökovcom sa celkovo narodilo desať detí, z toho už spomenuté dve v Zohore.

Notár **Ján Škultéty** a Anna Galy mali sobáš v Radošovciach vo februári 1786. Ján Škultéty mal vtedy 22 rokov a bol notárom v Radošovciach. Jeho manželka Anna Galy, ktorá mala v čase sobáša 20 rokov, pochádzala z radošovskej šľachtickej rodiny. Jej staršia sestra Mária Galy sa v decembri 1783 v Radošovciach vydala za Jána Zimku, ktorý sa stal po odchode Jána Škultétyho radošovským notárom. Po odchode z Radošoviec pôsobil Ján Škultéty ako notár v Kuklove a v Zohore. V Radošovciach sa Jánovi a Anne Škultétyovcom narodil syn Andrej a dcéra Barbara, v Kuklove syn Michal a v Zohore sa im okrem už spomenutého syna Alexa do roku 1806 narodilo ešte sedem detí. Žiaľ, notár Ján Škultéty zomrel v Zohore 13. júna 1814 vo veku 50 rokov na tuberkulózu. Šesťnásť dní pred ním, 28. mája 1814, zomrela na tuberkulózu vo veku 28 rokov aj jeho dcéra Barbara.

Po smrti Jána Škultétyho nastúpil na notárske miesto v Zohore jeho synovec **Jozef Zimka**. Bol to syn už spomenutého radošovského notára Jána Zimku a jeho manželky Márie, rodenej Galy. Jozef Zimka sa narodil 26. februára 1788 v Chropove, kde krátku dobu pôsobil jeho otec ako notár. Ostatných sedem detí Jána Zimku a Márie Galy sa narodilo v Radošovciach. Za povšimnutie stojí skutočnosť, že povolanie notára sa vyskytovalo v rodine Zimkovcov aj v tretej generácii. Jozefov mladší brat Ignác, narodený 11. mája 1796, sa stal tiež notárom (pôsobil v Gajarochoch). Bratia Jozef a Ignác Zimkovci si zobrali za manželky sestry Annu Mundokovú (nar. v Máste 12. mája 1794) a Barboru Mundokovú (nar. v Máste 1. decembra 1800). Jozef Zimka a Anna Mundoková sa zosobášili v Máste 20. novembra 1810, kde bol vtedy 23-ročný Jozef Zimka notárom. V Máste sa mu narodila v roku 1913 dcéra Anna. Počas notárskeho pôsobenia Jozefa Zimku v Zohore sa manželom Zimkovým narodilo od roku 1815 päť detí, ako posledný sa narodil syn Ľudovít, ktorý sa stal notárom. Jozef Zimka a Anna Mundoková boli v Zohore deviatim deťom krstnými rodičmi. Od roku 1835 bol Zimka notárom vo Vysokej pri Morave, kde ho nachádzame ešte aj v roku 1856, keď mal 68 rokov. Uvádza sa to v zápise sobáša jeho syna Ľudovíta Zimku, ktorý 16. septembra 1856 uzavrel vo Vysokej pri Morave manželstvo s Janou Michelerovou z Rohožníka, kde bol Ľudovít Zimka notárom.

Po odchode notára Jozefa Zimku v roku 1835 zo Zohora nastúpil na uvoľnené miesto **Alojz Riker**. Narodil sa v novembri 1811 v Dechticiach tamojšiemu riaditeľovi školy Jánovi Rikerovi a Terézii, rodenej Holičskej. Po nástupe na notárske miesto v Zohore sa Alojzovi Rikerovi a jeho manželke Terézii, rodenej Akáčovej narodilo od roku 1835 do roku 1846 osem detí. Posledný záznam v zohorských matrikách je o úmrtí jeho syna Karola zo dňa 8. februára 1848. Nasledujúcim notárskym pôsobiskom Alojza Rikera sa stala Bratislava-Rača, tu sme našli záznam zo dňa 8. novembra 1856 o narodení jeho syna Karola.

Ďalším notárom v Zohore bol **Ján Masarovič**, narodený 17. apríla 1822 v Moravskom Svätom Jáne kováčovi Pavlovi Masarovičovi a Eve, rodenej Švábsenkej. Prvým notárskym pôsobiskom Jána Masaroviča bol Pernek. Po ňom nasledoval Plavecký Štvrtok, kde sa 15. mája 1848 zosobášil s Alojziou Pohlovou, narodenou 25. júna 1825 v Moravskom Sv. Jáne. Z Plaveckého Štvrtka sa mladomanželia Masarovičovi odsťahovali do Stupavy, kde sa im 19. februára 1850 narodila dcéra Juliana. Stupava nebola dlho Jánovým notárskym pôsobiskom, lebo už 19. mája 1852 sa mu v Zohore narodila dcéra Florentína a po nej 1. augusta 1853 syn Arnold. Dňa 22. septembra 1855 nasledoval Maurítius a 2. júna 1857 Ľudovít. V tom čase býval v Zohore jeho strýko (brat jeho mamy) Juraj Švábsenský s rodinou, ktorý tu vykonával prácu obecného kováča. Posledným notárskym pôsobiskom Jána Masaroviča bola Záhorská Bystrica, kde sa manželom Masarovičovcom 24. apríla 1859 narodil Pavol a 2. februára 1861 Ján. Z detí Jána Masaroviča boli verejne činné dve. Arnold sa stal rímskokatolíckym kňazom a Pavol notárom, ktorý pôsobil v Studienke.

V Záhorskej Bystrici vykonával Ján Masarovič notársku prax už od roku 1853, teda už počas svojho notárskeho pôsobenia v Zohore. Dôvodom bolo jeho poverenie zabezpečiť v obidvoch obciach odčleňovanie panskej pôdy a pôdy slobodných roľníkov. Šľachtická pôda sa dovtedy podľa formy a spôsobu užívania delila na panskú pôdu a urbársku pôdu, ktorá síce patrila zemepánovi, ale bola prenechaná do užívania poddaným (urbárnikom). Zrušením poddanstva sa roľníci stali slobodnými a mohli s užívanou pôdou voľne disponovať. Pri dedičských konaniach však dochádzalo na hromadnému drobeniu poľnohospodárskej pôdy, čo viedlo ku neefektívnemu hospodáreniu. Riešenie nových majetkovo-právnych vzťahov ku pôde a jej nežiaduceho drobenia začalo v roku 1852 cisárskym patentom. Ján Masarovič mal okrem iných notárskych povinností aj úlohu zaviesť v Zohore a v Záhorskej Bystrici sceľovanie (komasáciu) nehospodárne rozdelných pozemkov a urobiť evidenciu majetku jednotlivých vlastníkov systémom pozemkových kníh a katastrálnych máp. V súvislosti s touto činnosťou zaviedol v Zohore v roku 1852 a v Záhorskej Bystrici v roku 1853 číslovanie domov. On a jeho rodina i po odchode do Záhorskej Bystrice často Zohor navštevovali, lebo tu býval jeho brat Marek Masarovič s rodinou, ktorý tu bol kováčom. Ján Masarovič s manželkou boli krstnými rodičmi ôsmim deťom Mareka Masaroviča. Vo funkcii notára v Záhorskej Bystrici pôsobil Ján Masarovič až do svojej smrti 25. februára 1887, keď zomrel na mŕtvicu vo veku nedožitých 65 rokov.

Po odchode Jána Masaroviča do Záhorskej Bystrice nastúpil na jeho miesto **Imrich Aigner**. Pochádzal z Rohožníka a jeho prvým notárskym miestom bola Borinka. Dňa 6. júna 1839 sa v Borinke zosobášil s Annou Pirerovou, narodenou 24. októbra 1816 v Borinke mlynárovi Jánovi Pirerovi a jeho manželke Terézii. Jeho ďalším notárskym pôsobiskom bolo Lozorno, kde sa manželom Aignerovým v rokoch 1841 až 1853 narodilo osem detí. Ich posledné dieťa, Pavol, sa narodil v Zohore 22. decembra 1858.

Imricha Aignera vystriedal notár **Karol Weninger**, ktorý pochádzal z obce Moravice (dnes ČR). Prvý záznam v matrike o jeho pôsobení v Zohore je záznam úmrtia jeho 11-ročného syna Otakara na cholery 30. septembra 1866. Ďalší záznam je v matrike krstov, kde sa dozvedáme, že sa 11. marca 1867 jemu a jeho manželke Antónii, rodenej Prizovej narodila v Zohore dcéra Helena. Karol Weninger zomrel v Zohore 14. apríla 1874 vo veku 48 rokov na tuberkulózu.

Po úmrtí Karola Weningera sa stal zohorským notárom **Daniel Szűcsy**. Prvý písomný záznam o ňom sa nám podarilo nájsť v matrike krstov v Sološnici, kde je zápis krstu jeho dcéry Gizely, narodenej v Sološnici 29. mája 1865. V Sološnici sa jemu a jeho manželke Ernestíne, rodenej Novákovej ešte narodil 22. februára 1867 syn Gejza a 31. januára 1869 dcéra Mária. Ďalším notárskym pôsobiskom Daniela Szűcsyho boli Malacky, kde sa mu 30. septembra 1873 narodil syn Emil. V Zohore bol notárom najneskôr od 24. februára 1879, keď mu tam zomrel syn Emil vo veku 5 rokov na zápal mozgových blán. Syn Gejza bol 15. júla 1890 vysvätený za rímskokatolíckeho kňaza. Primičnú svätú omšu slávil v Zohore, kde vyrástol a kde ešte vtedy pôsobil jeho otec vo funkcii notára. V zohorskej matrike krstov je viacero záznamov, kde bol krstiacim kňazom Gejza Szűcsy, pôsobiaci v tom čase ako kaplán vo Veľkých Levároch. Zrejme to boli deti jeho vrstovníkov, s ktorými v Zohore vyrastal. Jeho rodičia, notár Daniel Szűcsy s manželkou Ernestínou boli zasa mnohým zohorským deťom krstnými rodičmi. Na základe toho sa dá predpokladať, že rodina Szűcsyovcov bola u obyvateľov Zohora obľúbená. Gejza Szűcsy pôsobil ako dekan v Malých Levároch, neskôr sa stal hlavným diecéznym školským dozorcóm a kanonikom. Bol pedagogicky a literárne činný.

Dňa 7. februára 1898 nachádzame v zohorskej matrike zápis sobáša zohorského kováča Jozefa Masaroviča s Máriou Kratochvílovou a sobáš Ferdinanda Kratochvílu s Janou Masarovičovou, pri ktorom bol svedkom nový zohorský notár **Jozef Laffers**. Jozef Laffers sa narodil 5. marca 1854 v Trnave hudobníkovi Václavovi Laffersovi a Alojzii, rodenej Keischovej. Od roku 1878 bol v Zohore učiteľom. V Zohore sa aj 5. novembra 1883 zosobášil s Annou Vačkovou, neterou už spomenutého kováča Mareka Masaroviča. Tu sa im narodil 8. septembra 1884 syn Júlis. Počas učiteľského pôsobenia v Zohore vyštudoval Jozef Laffers právo a získal notárske oprávnenie. Po smrti notára Jána Masaroviča v Záhorskej Bystrici v roku 1887 odišiel s rodinou do Záhorskej Bystrice, kde prevzal po Jánovi Masarovičovi notársky úrad. Tu sa im narodila dcéra Antónia. V roku 1898 sa presťahovali do Zohora, kde sa im v roku 1900 narodila dcéra Mária. V Zohore bol Jozef Laffers notárom od roku 1898 do roku 1910. Okrem bežných notárskych povinností zabezpečoval aj agendu pri rekonštrukcii zohorskej ľudovej školy a obecného úradu v rokoch 1907 a 1908. Po roku 1910 bol notárom v Devínskej Novej Vsi.

Použité zdroje

BESEDIČ M.: *Správa obce a obecni notári v druhej polovici 19.storočia*, IN: ZÁHORSKÁ BYSTRICA V OBRAZE SIEDMYCH STOROČÍ, Vydal: Mestská časť Bratislava-Záhorská Bystrica v roku 2014, 326 s. ISBN 978-80-971731-1-1.

KERECMAN P., MANIK R.: *História advokácie na Slovensku*, vydal EUROKÓDEX s.r.o., Žilina 2011, 656 s., ISBN 978-80-89447-33-6.

KRÁLIK Ľ.: *Stručný etymologický slovník slovenčiny*, Vydal: VEDA, vydavateľstvo SAV, Bratislava 2015, 700 s., ISBN 978-80-224-1493-7.

LUBY Š.: *Dejiny súkromného práva na Slovensku*, Vydalo vydavateľstvo právnickej literatúry JURA EDITION, Bratislava 2002, 626 s., ISBN 80-89047-48-3

MAČEJKA M., VRABLEC P. a kol.: *ZOHOR*, Vydal Obecný úrad Zohor 2014, 232 s., ISBN 978-80-971620-8-5.

MIKL M.: *NOTÁRSTVO NA SLOVENSKU 1874 – 1993*, vydal IVAN RIABIČ IVART DESIGN PUBLISHING, Turany 2012, 213 s., ISBN 978-80-88883-40-1

MIKL M.: *140. JUBILEUM VEREJNÉHO NOTÁRSTVA NA SLOVENSKU*, pre Notársku komoru Slovenskej republiky vydal „michal riabich, s.r.o.“, Turany 2015, 71 s., ISBN 978-80-972009-0-9

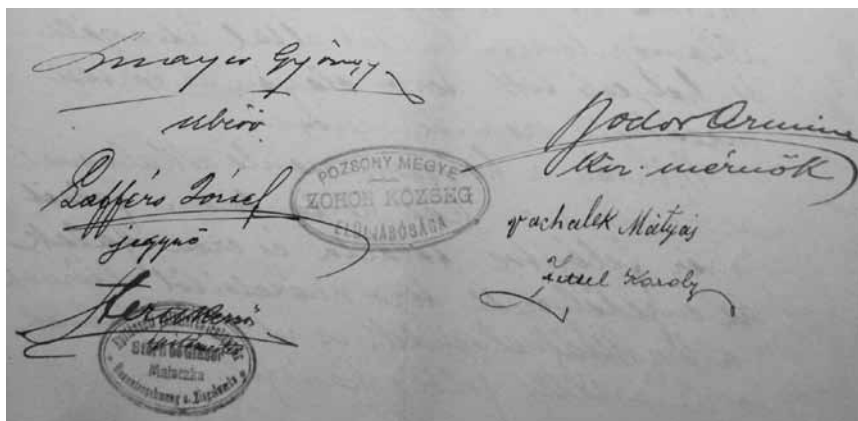
MV SR, Štátny archív v Bratislave, Hl. slúžny Bratislava 1911

MV SR, Štátny archív v Bratislave, ŽB-I, Poz. Knihy 1854x2 Zohor

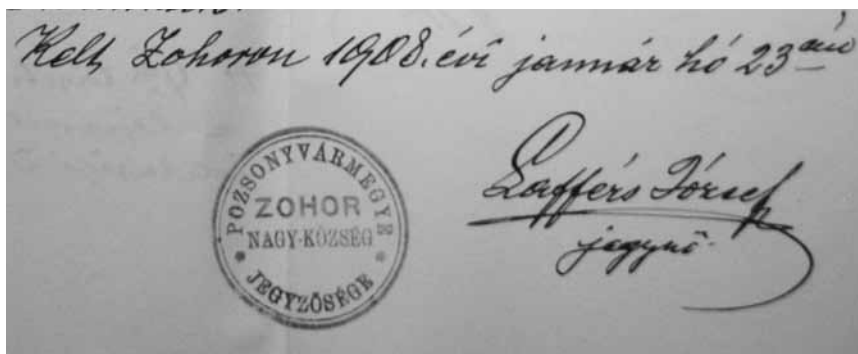
MV SR, Štátny archív v Bratislave, katastrálna mapa 152. Zohor A=č.86.

Skeny originálov matrik na internete: <https://familysearch.org/>

Mgr. Terézia Pavlásková
Ing. Jozef Pavlásek

Podpisy a pečiatky predstaviteľov Zohora a staviteľa Sterna z Malaciek pod zápisnicou rekonštrukcie školy v roku 1908.

Pečiatka a podpis notára Jozefa Laffersa z roku 1908.

Tábor 2017

Tradične ako po minulé roky, aj tento rok sa zohratá skupinka animátorov rozhodla spestriť prázdniny vašim ratoľstiam. Po namáhavej príprave sme sa dočkali a naše dobrodružstvo začalo. V pondelok ráno nám rodičia odovzdali deťurence a vybrali sme sa vlakom na „cestu okolo sveta“. Bola to doslovná cesta okolo sveta za 6 dní, pretože tak znela téma tábora. Decká boli rozdelené do štyroch skupiniek, ktoré tento raz predstavovali svetadiely a rozlišovali sa aj ich príslušnými farbami. Červená – Amerika, žltá – Ázia, modrá – Európa a zelená – Austrália. Zvyšné dva kontinenty, Afriku a Antarktídu, zastúpili programoví a hlavní vedúci.

Naše cestovanie bolo každý deň sprevádzané hľadaním liekov pre babičku Kami z Afriky, čo sa nám nakoniec aj podarilo. Babička Kami mala veľa diagnóz, konkrétne – škaredé zuby, na chrbte veľký hrb, opuchnutý nos, zle videla a k tomu všetkému mala ešte strašnú migrénu. Každým dňom sme pre ňu zbierali potrebné ingrediencie k jej vyliečeniu. V utorok deti cez jednu hru vyzbierali 'peniaze', za ktoré jej kúpili kefku a pastu na zuby, v stredu nazbierali liečivé bylinky, z ktorých sme uvarili masť na zmiznutie hrbu, vo štvrtok sme z vecí, čo deti našli na nočnej hre, uvarili elixír, po ktorom babička Kami odpuchol nos, v piatok otvorili nájdeným kľúčom kufor, v ktorom bol zväzok mrkvy a v sobotu krátko pred odchodom jej prešla aj migréna, ktorú vyliečila naša nezištná láska, ktorou sme jej celý týždeň pomáhali.

Od príchodu do rekreačného zariadenia Výtoky mali deti pripravených mnoho súťaží a disciplín. Pondelkový program bol určený predovšetkým na prácu v skupinkách a zoznamovanie sa, keďže tento rok sme mali v tábore veľa nových tvárí. Každá skupina vyrábala tímový vlajku, názov skupinky a schránku na body v podobe cibuliek. Po večeri si deti vyrobili vlastnú schránku pre anjelikov. Táto „hra“ spočívala v tom, že každý večer si všetci vytiahli papierik s menom jedného táborníka a jeho úlohou bolo skrášľovať

tomuto človeku nasledujúci deň prostredníctvom anonymnej pošty, odkazov a rôznych maličkostí. Týmto spôsobom sa snažíme deti naučiť deliť sa o pekný deň s kamarátom a možno aj s človekom, ktorého nemajú najviac v obľube. Utorok sme začali ako každý deň rozvíčkou, raňajkami a poučným ranníčkom, ktorý hrala zakaždým iná skupinka. Po ranníčku nasledovalo krátke duchovné slovo s malou aktivitou v téme, ktorú zadával každý ráno ranníček. Touto témou sa potom niesol celý deň a aj ostatné aktivity.

V noci deti putovali tmavým lesom pre prísady do elixíru a bez strachu zvládli hocikaké nástrahy, ktoré ich cestou čakali. V stredu sme od rána športovali a prekonávali fyzické, aj psychické prekážky a s ľahkosťou sme ich zdolávali. Štvrtok patril celodennej túre, na ktorej sa s nami zúčastnil p. farár s Braňom. Naša cesta viedla lesom až do dedinky Modrová. Tam sme sa naobedovali a šli sme naspäť do tábora. Cestou mali deti možnosť vyspovedať sa u p. farára a to za chodu počas túry. Tak isto nás cestou čakali zaujímavé disciplíny. Na spätočnej ceste sme našli pekné miestočko, kde nám p. farár odsľúžil sv. omšu pod holým nebom. Po krásnej túre sme sa ovláždili v bazéne a napokon rozlúčili s p. farárom a Braňom. V piatok bol program nabitý športovaním a to v podobe netradičného futbalu, ktorý bavil nielen deti, ale aj vedúcich. Večer nasledovalo vyhodnotenie tábora a víťazných skupiniek. Tento rok bolo finálne umiestnenie tímov netradičné a veľmi vyrovnané, keďže skupinky obsadili dve prvé a dve druhé miesta. Večer sme ukončili táborákom pod hviezdami. Spievali sme si a naplno si užívali posledný krásny večer. V sobotu ráno sme sa pobalili a síce sa nám veľmi nechcelo, ale s krásnymi zážitkami sme opustili naše chatky a vydali sa na cestu domov za našimi najbližšími, ktorí nás už nedočkavo čakali.

Tábor sme si užili všetci a to vďaka úžasným deťom a kreatívnym animátorom. Spoločnými silami sme vytvorili program, ktorý sme si užívali v peknom prostredí a za slnečného počasia. Nikomu sa nič nestalo a všetci sme sa v zdraví vrátili domov. Veľké ďakujem patrí Danke Valovičovej, ktorá vybavila všetky

papierovačky a dávala na nás celý týždeň trpezlivo pozor, zdravotníčke Martinke Ďatkovej, ktorá sa starala o naše starosti a bolesti, mojím spoluvedúcim Mišovi Šimoníkovi, Samimu Jurkovičovi, Andrejke Juríkovej, Lukýmu Šimekovi, Mačovi Ščepánkovi, Ondrovi Kimličkovi, Márii Šteffekovej, Kubovi Mackovičovi, s ktorými sme vytvárali pohodovú atmosféru vo svojich skupinkách a Kike Kovárovej s Mišom Šimekom, ktorí všetko celý týždeň menežovali. V neposlednom rade ďakujeme farskému a obecnému úradu za finančnú podporu, rodičom za sladkosti a vodu a sponzorským darom v podobe tričiek od pána Gerthofera a cestovných pasov od Erika Volára, za odvoz batožiny p. Rexovi a pani Kupkovej za sponzorovanie dobrôtok na potáborovú opekačku. Dúfame, že o rok budeme mať šancu sa zase stretnúť a to vo väčšom počte. Tešíme sa na Vás!

Danka Šteffeková

Letný tábor mladých hasičov Zohor – Limmer

Tento rok sme boli na rade my s organizovaním tábora pre nás a našich kamarátov z Hannover - Limmer. Dlhé prípravy tábora sa preklopili do jeho realizácie. Všetci sme sa už tešili na spoločne strávené chvíle, nielen u nás, ale aj vo Vysokých Tatrách – Vávríšove. Prvý deň tábora sme ešte strávili na Záhorí, kde sme si vychutnali splav rieky Morava. Splavovali sme na lodkách od dedinky Gajary po Záhorsú Ves.

Ďalší deň nás čakal už odchod do Vávríšova, kde sme boli niekoľko dní s rôznymi aktivitami a programom. Počasie nám spočiatku neprialo, ale vynašli sme sa. Za celý ten týždeň sme navštívili profesionálnych hasičov v Poprade (ukázali nám techniku, beh – hasičskú stovku, výstup na vežu pomocou rebríku, zlaňovanie, povozili na štvorkolkách...), navštívili sme Stanišovskú jaskyňu a Oravský podzámok, splavovali sme na pltiach v oblasti Červený Kláštor a samozrejme sme navštívili Štrbské pleso a jeho krásy. Po návrate domov nás ešte čakal spoločný výlet do Gajar, kde bola pripravená ukážka rôznej techniky. Taktiež sme navštívili aj naše hlavné mesto, kde sme sa spoločne poprechádzali po zákutiach Starého Mesta. Nakoniec prišiel posledný deň, keď sme sa museli rozlúčiť a už len spomínať na spoločne strávené chvíle. No môžeme s istotou povedať, že to bol vydarený tábor plný nových zážitkov a tešíme sa na ďalšie.

Touto cestou by sme sa radi poďakovali obci za finančnú podporu, ktorá nám veľmi pomohla pri zorganizovaní tohto tábora. Taktiež ďakujeme všetkým, ktorí nám boli ochotní pomôcť s jeho prípravou či realizáciou. Ďakujeme.

Majstrovstvá dobrovoľných hasičských zborov SR 2017

Počas jedného slnečného júlového víkend (15. – 16. 7. 2017) sa konali Majstrovstvá SR DHZ na Mestskom atletickom štadióne A. Hajmássyho v Trnave. Zúčastnilo sa ich 16 družstiev žien a mužov, reprezentujúcich 8 krajov. Pred zastávkou v Trnave však museli získať prvenstvo vo svojom okrese a následne v krajskej súťaži. Odtiaľ sa im otvorili dvere na majstrovstvá.

Bratislavský kraj reprezentoval za ženy DHZ Zohor a za mužov DHZ Šenkvice. Deň pred majstrovstvami dospelých bojoval o stupienky víťazov dorast. Program bol rovnaký ako u dospelých. Najprv sa uskutočnil slávnostný pochod. Nasledovali nástupy a plnenie disciplín, požiaru útok a štafeta v dvoch kolách. Bol to vyčerpávajúci deň a každé družstvo sa snažilo dosiahnuť čo najlepší čas, no víťazné priečky sú len tri a na tých skončili tí najlepší. Zohorské ženy sa celkovo umiestnili na 7. mieste a Šenkvičania obsadili 6. miesto. Prvenstvo v oboch kategóriách získali Kúty.

Účasť na takejto udalosti bola dobrou skúsenosťou. Je potrebné stále sa zlepšovať a hlavne vždy zachovať ducha fair play. Takže sláva víťazom a česť porazeným. O dva roky sa snáď umiestnime na vyšších priečkach.

Katarína Mackovičová

Predstavujeme zohorské združenia 7 OZ ROCONABA

Pri vzniku OZ ROCONABA bolo odhodlanie rozvlniť stojaté vody kultúrneho a športového života v našej obci. Od vzniku 5.marca 2005 až po súčasnosť, keď sa pozriete späť ako ste sa rozvinuli?

Občianske združenie ROCONABA je združenie duchom mladých ľudí, ktorých ambíciou je zlepšiť aktuálny stav spoločnosti na miestnej i regionálnej úrovni.

Zrod OZ Roconaba sa jednoznačne spája s Jankom Vachálkom, bez ktorého osobnosti by sme ťažko dokázali dostať naše združenie tam kde je teraz, škoda že z objektívnych príčin (nebýva v Zohore) už nemôže byť nápomocný tak ako v začiatkoch. Ťažisko našich aktivít sa menilo v závislosti na prioritách a záujmoch skupiny osôb ktoré dodnes v podstate riadia a určujú smerovanie našej organizácie. Keďže sa jedná prevažne o ľudí zo Zohoru našou prioritou je zlepšenie miestnej kultúrno-spoločenskej situácie. Asi najväčším problémom dnešnej doby na Slovensku je nedostatok podpory zo strany štátu v oblasti využitia voľného času či už sa jedná o rôzne kultúrne, spoločenské alebo športové akcie. Tu by som rád na margo podpory zodpovedných orgánov naopak vyzdvihol obec Zohor na ktorú sme sa vždy mohli spoľahnúť. Menovite musím spomenúť obidve bývalé pani starostky Ľubicu Havranovú a Evu Michalinovú, terajší starosta Martin Zálesňák taktiež naše aktivity podporuje. Ešte by som pripomenul poslancov ktorí nás väčšinou vnímali pozitívne. Z tohto dôvodu vlastne naše združenie vzniklo pretože v dnešnej dobe je pre našu situáciu na Slovensku vhodné ľudové porekadlo „Ak si sám nepomôžeš nepomôže Ti nikto...“. Preto je aj názov nášho združenia vlastne zložený so skratiek slov RObme CO Nas BAví, čo je príznačné pre všetky naše aktivity. Oficiálny vznik nášho združenia je 4.12. 2002 aj keď naše aktivity treba datovať oveľa skôr presnejšie niekedy okolo roku 1997. Vznik združenia bol podmienený rozšírením našich aktivít pretože sme chceli kvalitatívne posunúť vpred úroveň našich snáh, čo môžeme s odstupom času len potvrdiť. Hlavnou našou snahou bolo a je prepojiť navzájom rôzne vekové generácie zlepšiť vzťahy a dať im novú motiváciu a priestor na sebarealizovanie. Základnou črtou našich podujatí sú športové aktivity, v minulosti to boli aj nešportové podujatia pretože nie všetci v našej obci majú čisto športového ducha.

Zoznam našich aktivít je rozsiahly, ak začneme chronologicky musíme začať hrami a pravidelným organizovaním amatérskych turnajov (od roku 1997 pravidelne na Veľkú noc) v basketbale, ktorý potom prešiel ku svojpomocnému vybudovaniu streetbalového ihriska v areáli miestnej ZŠ. Ďalej nesmieme zabudnúť na hokejbalové aktivity (od roku 1998), ktoré vyústili k prebudovaniu miestneho hádzanárskeho ihriska na tento účel a taktiež k pravidelným amatérskym hokejbalovým turnajom (Pavol a Peter Kovárovci). Neskôr prišiel volejbal a následne plážový volejbal, s ktorým sa v začiatkoch spajali najväčšie športové aktivity, s tým spojené svojpomocné vybudovanie areálu plážového volejbalu a organizovanie amatérskych turnajov v ňom (od roku 2000 Kamenný Mlyn a od roku 2002 pravidelne u nás v Zohore). Ďalej netreba zabudnúť na podporu miestneho amatérskeho futbalového klubu FC Vendelín tvoreného prevažne z členov nášho občianskeho združenia.

Naše aktivity neboli iba čisto športové. Preto treba spomenúť miestny amatérsky divadelný súbor Šáchor (Andrej Lacko), ktorý v jeho začiatkoch bol súčasťou nášho združenia a jeho veľmi úspešné divadelné predstavenie DR. ALFA s dnes veľmi aktuálnou protidrogovou tematikou, alebo organizovanie rôznych nešportových akcií ako bola organizácia Medzinárodného dňa detí, vystúpenia rôznych miestnych amatérskych a profesionálnych kapiel (Vyprázané nohy z gauča, Con Spirito...) V súčasnosti už každoročná obecná akcia "Čistý Zohor" zameraná na likvidáciu čiernych skládok a podobných nepekých vecí v okolí obce bol pôvodne náš nápad ktorý sme aj úspešne zrealizovali a sme radi že sa dobrá myšlienka udomácnila.

Ak mám hovoriť o minulosti musím začať plážovým volejbalom, ktorý bol ťažiskom našich aktivít ešte pred oficiálnym vznikom OZ Roconaba.

Ako to začalo... Takže okolo roku 1998 sme sa začali pripravovať pravidelne na august aby sme na Rudave (Veľké Leváre) obstáli čo najlepšie. Keďže vlastné ihrisko sme nemali tak sme začali pravidelne navštevovať Kamenný Mlyn. Najprv len tak na relax postupom času viac a viac... Z toho plynuli aj naše snahy o zlepšenie tamojších podmienok, pravidelná údržba, rôzne úpravy tu musím spomenúť Mareka Mifkoviča ktorý to celé rozbehol po športovej stránke. Účasť na Rudave sa začala stávať prestížou, po pár sezónach už mal Zohor hojnú účasť myslím tak 4-5 dvojíc a každým rokom viac a viac...

Ďalším takým milníkom bolo usporiadanie vlastného beachvolejbalového turnaja. Písal sa rok 2000 blížilo sa nové milénium atmosféra bola pozitívna (na Rudave sa konečne dosiahli z nášho pohľadu úspechy Marek a Peter Slezák postúpili dosť ďaleko). Rok 2001 bol znovu niečím výnimočný ustúpili sme od organizova-

nia megalomanských akcií a v podstate sme sa vrátili k čisto zohorskému obsadeniu. Kamenný Mlyn sa po tejto akcii stal pre nás už viac menej nedostupný. Škoda, mal svoje čaro... Rok 2002 bol pre plážový volejbal v Zohore historicky prelomový.

Tu nechám hovoriť Jana Vachálka ktorý to celé vymyslel, zorganizoval a dotiahol do úspešného konca... "Rokovania a prípravy boli zdĺhavé. Najťažším bolo vybrať vhodnej lokality. Mnoho ľudí vlastne ani nevie čo všetko sa dialo, najprv bolo potrebné vybrať miesto kde ihriská vyrastú. Prvou možnosťou bol areál miestneho futbalového ihriska. Ďalšia lokalita bola škola a to buď za telocvičňou pri plote alebo namiesto bývalého antukového volejbalového/nohejbalového ihriska, ako posledná bola varianta spraviť ich na pozemku pestovateľských prác. Táto posledná alternatíva bola pre nás najzaujímavejšia. Tu nám vyšla p. riaditeľka Masarovičová maximálne v ústrety a po vzájomnej dohode sme dostali celú prednú časť. Ďalším krokom bolo zohnanie sponzorov a vybavenie prepisu pozemku na okresnej školskej správe aby sa mu zmenil status z výukového na športový. Museli sme sa dohodnúť na rozmeroch a počte ihrísk. Minimálny plán bol jedno ihrisko maximálny dve. Nakoniec sa presadila tá najodvážnejšia alternatíva a to dve ihriská maximálnych rozmerov, vlastné ihrisko rozmer 8x16m okraje na šírku +2m na dĺžku +3m teda celkový rozmer 12x22m) a hĺbku (vlastné ihrisko 50cm: 20cm jemný štrk - drenáž 30cm piesok 20+30=50cm a po okrajoch 30cm piesku) to celé prenásobte dvomi ihriskami a aspoň trochu získate predstavu o objeme výkopových prác, zameranie celého pozemku do roviny (Jožko Matlovič + pomocníci). Deň D výkopové práce po dohode s Píšťom Balázom (Baláž Trans) sme to všetko spustili. Štrk sme dostali ako sponzorský príspevok od p. Foltýna ALAS Štrkopiesky, piesok sme dostali ako sponzorský príspevok od friem HASIT a Knihtlač Gerthofer. Nakoľko bolo piesku maximálne na jedno ihrisko urobili sme skoro kompletne prvé a druhé čiastočne aby sa dalo na ňom aspoň provizórne hrať. Samozrejme celé to nebolo také jednoduché ako to vyzerá, treba za tým vidieť veľa roboty, lobovania, zháňania vybavovania... Pravidelné brigády, more hodín strávených ručným dokončovaním výkopových prác, osadzovanie stĺpikov na sieť (sponzorsky od Knihtlač Gerthofer), úpravou areálu. Ďalším pozitívom bolo vybavenie bývalej starej náradovne pre naše potreby. Bolo nutné osadiť pancierové bezpečnostné dvere sponzor LEWO s.r.o. keď sme už mali vlastné priestory nastala fáza zabezpečenia el. prúdu a vody pre sprchu. Medzitým sa nám podarilo zohnať ďalší piesok a jeho dovezenie Peťom Šidlovským. Pomaly sa blížil august, čas prvého zohorského turnaja. Natreli sme plot nabielo a spravili reklamy pre našich sponzorov HASIT Slovakia s.r.o., Knihtlač Gerthoffer, REX TAR s.r.o., LEWO s.r.o. . Týždeň pred turnajom sa vyhrtila povodňová situácia v našej obci, a preto bol núdzovo použitý náš ťažko zohnaný piesok na vrecovanie pre potreby zdvíhania hrádz. Všetko vyzeralo ako z katastrofického filmu, ale koniec dobrý všetko dobré... Po opadnutí vody som osobne navštívil našu p. starostku Havranovú a po dohode s ňou a vedúcim správcom Povodia Dunaja p. Farkašom sme sa dohodli na refundácii. V tej chvíli ešte nebolo jasné, kto, koľko a kedy nám dá piesku, takže som nič nenechal na náhodu a nakoniec sme dostali od všetkých a aj navyše. Tu by som sa pozastavil kladným postojom Peťa Šidlovského, ktorý nám dal k dispozícii svojich ľudí, ktorí boli nevyspaní a unavení, lebo počas krízového stavu vozili nonstop piesok deň-noc... Takže v sobotu pred turnajom bol piesok, obe ihriská sme dali do perfektného stavu... počas týždňa ešte prišiel uhňáč a splaniroval rozbitý trávnik od nákladných áut a všetko bolo pripravené na turnaj. Po turnaji sme ešte spravili drobné úpravy vďaka sponzorovi REX TAR s.r.o. (generálny sponzor turnaja Rozlúčka s letom 2002) a zohnali sme lavičky sponzor LEWO s.r.o. plus drevo sponzor Andrej Filip."

Nasledovalo niekoľko veľmi úspešných a pamätných turnajov pod názvom "Rozlúčka s letom." Starostlivosť nad celým areálom s volejbalovými ihriskami si zobrali na seba Marek Mifkovič, Rastislav Šubiak, Jakub Hojstrič... momentálne je to hlavne na posledných dvoch menovaných.

Vtedajšie plány do budúcnosti boli ambiciózne. Chceli sme zorganizovať záujmové krúžky pre mladých, či už športové ako sú basketbal, volejbal, hokejbal, vylepšiť športoviská v našej obci, a dobudovať už započaté. Cez prázdniny organizovať denné tábory pre zohorské deti. Niektoré ciele sme splnili vo väčšej, iné v menšej miere. V globále si myslím, že napredujeme úspešne. Dúfam, že som v mojich spomienkach na nikoho nezabudol, ak by sa tak predsa len stalo ospravedlňujem sa, čerpám zo starších archívnych správ a priznávam, že veľa vecí si dopodrobna nepamätám.

V posledných rokoch si nás ľudia spájajú hlavne s hokejbalom, čo je pochopiteľné vzhľadom na smerovanie snáh vedenia OZ. Ako som spomínal začiatky datujeme do roku 1998, keď sa pravidelne každú nedeľu ráno hrávalo na hádzanárskom ihrisku s tenisovou loptičkou. Malé bránky sme si požíkali od futbalistov a hralo sa. Ihrisko ani zďaleka nevyzeralo tak, ako ho môžete vidieť dnes. Mantiely boli plechové a loptička popod medzeru na spodu utekala. V rohoch neboli oblúky, čo je pochopiteľné, veď sa jednalo o hádzanárske ihrisko, čo podčiarkovali aj hádzanárske brány, ktoré tu stále ešte boli. V tomto období boli hokejbalovým vrcholom nami poriadané turnaje, na ktorých sa zúčastňovali hlavne zohorčania,

ktorým nebolo cudzie behať s hokejkou po asfalte. Chýr o ihrisku, kde sa hrá hokejbal sa rýchlo šíril a na turnajoch začínali pribúdať tímy z okolitých dedín a miest Bratislava, Malacky, Láb, Vysoká pri Morave, Stupava, Plavecký Štvrtok, Malé a Veľké Leváre, Sološnica, Záhorská Ves, Lozorno a iné.. Koncom roku 2003 sme začali uvažovať nad zámerom založiť hokejbalovú ligu, ktorá by sa celá odohrala v Zohore. Sezóna 2004/2005 sa tak stala prvým ročníkom Zohorskej hokejbalovej ligy v skratke ZHBL. Na začiatku celú ligu organizoval Pavol Kovár, bola to seriózna súťaž s rozhodcami, časomierou a štatistikami. Prvý ročník hralo 5 tímov Rocnaba Zohor, Parkovisko Zohor, Malacky, Šaštín a Záhorská Ves. Počet účastníkov sa z roka na rok zvyšoval a ZHBL sa zaradila medzi oficiálne súťaže Slovenskej hokejbalovej únie. Od sezóny 2008/2009 sme museli opustiť naše domáce ihrisko ktoré už nespĺňalo potrebné kritériá na takúto úroveň. Domácim ihriskom sa pre nás stalo Lozorno a neskôr Petržalka. V histórii Zohorského hokejbalu môžeme rok 2013 smelo nazvať ako prelomový. Po 4 ročnej pauze sa v obci znova začal hrať hokejbal na ligovej úrovni. Hlavným dôvodom odmlky bolo nespôsobilé ihrisko, ktoré sa nám v tomto roku podarilo kompletne zrekonštruovať. Rekonštrukcia sa začala pokládkou nového asfaltu v novembri 2011, predtým sme odstránili staré kovové mantinely ktoré nevyhovovali bezpečnostným požiadavkám. Nový asfalt prefinancovala obec Zohor bol to prvý veľmi dôležitý krok bez ktorého by sa rekonštrukcia nemohla začať. Ďalším krokom bola výroba kovovej konštrukcie, tu sa nám podarilo vďaka dohode s dodávateľom p. Jozefom Matlovičom st. na možnosti odpracovať formou brigád časť prác a ušetriť nemalú čiastku. Konštrukciu sme dali pozinkovať, tu nám pomohol p. Pavol Rybár konkrétne s dopravou do zinkovne.

Osadenie mantinelov bolo naplánované až koncom roku 2013, avšak z dôvodu značného záujmu zo strany mládeže v Zohore sme znova požiadali obec o finanč-

nú pomoc, tento krát sa jednalo o plasty, obec nám opäť vyšla v ústrety. 22. júna 2013 zažilo naše nové ihrisko skutočnú premiéru na turnaji Zohorských družstiev.

Vďaka patrí všetkým ktorí pomohli zúčastňovaním sa na brigádach, bez nich by sme túto rekonštrukciu ťažko dokázali zrealizovať.

Muži začali opäť hrať domáce zápasy v Zohore, čo sa prejavilo zvýšením záujmu o tento šport.

V lete 2012 sme začali s tréningom prípravky. Tu musím vyzdvihnúť rolu Branislava Feketeho bez ktorého by nebola hokejbalová mládež v Zohore tam kde je teraz. Mládeži sa postupne začali venovať ďalší nadšenci, spomeniem Tomáša Franka, Ivana Samochina, Petra Kovára a mňa. Najnovšie sa pridali Libor Matlovič. V momente ako sa do povedomia dostala informácia o „znovuzrodení“ hokejbalu v obci, začali na ihrisko prichádzať aj chlapci od 10 do 14 rokov. S touto kategóriou sme v začiatkoch vôbec nepočítali. Chalani si sami vytvorili tím pod názvom Roconaba Lightning. Výsledkom bolo zopár turnajov a priateľských zápasov, hráči z tohto výberu ktorí pri hokejbale zostali hrajú dnes za seniorov. Momentálne hráva hokejbal v Zohore 40 detí. Postupne pribúdajú ďalší najmä v najmladších kategóriách. Do budúcnosti by sme radi predĺžili naše ihrisko a zrejme aj vybudovali oplotenie a malú tribúnu pre divákov.

Na prvý pohľad a počutie názov OZ je nejasný, mohli by ste vysvetliť aký ma priamy zmysel. Čo vy na to s odstupom času, zmenili by ste názov vašej organizácie?

Názov nášho občianskeho združenia som vymyslel ja, trvalo to asi 5 minút a prvý, čo ma napadlo, bolo, že je to úplná hlúposť. Keď som na druhý deň názov prezentoval na zakladajúcej schôdzi, na moje prekvapenie bol úspešný, čo ma potešilo. Názov určite meniť nebudeme, veď „robíme čo nás baví“.

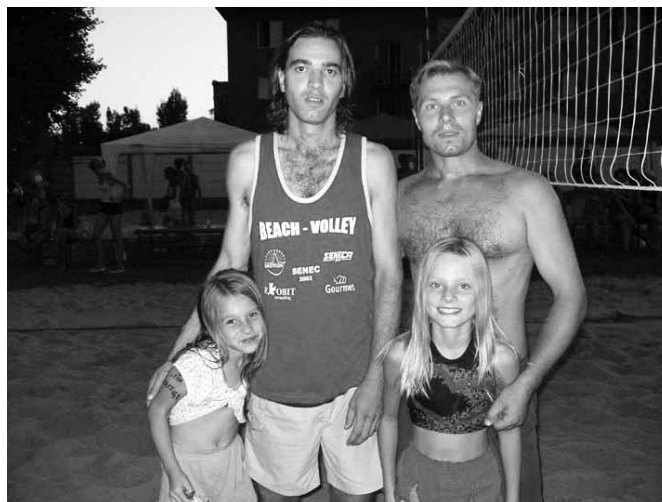
Áké sú možnosti stať sa členom OZ ROCONABA. Ako postupovať?

Členom sa môže stať každý občan Slovenskej republiky od 18 rokov. Preferujeme Zohorčanov a ľudí so vzťahom k našej obci, stačí kontaktovať mňa alebo Jana Vachálka.

Je možnosť podporiť OZ ROCONABA ? Ako?

Podpora nášho OZ je možná rôznymi spôsobmi. Vitáme každú materiálnu pomoc a veľmi nám pomáhajú príspevky z 2% z daní.

Za rozhovor Davidovi Gerthoferovi ďakuje Libor Matlovič

Z histórie telovýchovnej a športovej činnosti v Zohore – **BOX**

Málokto z občanov Zohora vie, že medzi nimi žili a dodnes žijú priaznivci tvrdého športu zvaného „box“. Informácie o tomto športe sú veľmi strohé a vychádzajú iba zo spomienok a ústneho podania niekoľkých pamätníkov. Podarilo sa nám objaviť aspoň niekoľko mien ľudí, ktorí pričuchli k tomuto chlapeckému športu a reprezentovali nielen svoje materské oddiely, ale i meno svojej rodnej obce. Boli medzi nimi napr. Jožko Esterle, Miroslav Višvader, Jano Vlček, ktorí sa v minulom storočí svojimi výkonmi zapísali do histórie boxerského športu.

Z písomného podania Jožka Esterleho, ktoré mi venoval krátko pred svojou smrťou, vyberáme.

„Volám sa **Jozef Esterle** a narodil som sa v Zohore 9. 3. 1925. Môj otec bol železničiar a mama domáca. V roku 1936 sme sa presťahovali do Bratislavy, kde som chodil aj do školy. Niektorým chalanom to vadilo, že som z dediny a tak často dochádzalo medzi mnou a nimi k sporom a priamo i k bitkám. Keďže som bol statný a silný, nezľakol som sa žiadneho z nich. Pri tých bitkách som si všimol, že moji protivníci sú veľmi bystrí a šikovní. Zistil som, že podaktorí chodia trénovať do boxerského klubu BC Slovakia. A to bola pre mňa inšpirácia a zároveň výzva. Okolo roku 1943 sme už bývali opäť v Zohore. Kamarát Štefan Trutec ma presvedčil, aby som sa s ním išiel pozrieť na boxerský tréning do Sokolovne v Malackách. Tréning viedol Jozef Cauner a Indra Velický. V septembri som začal trénovať a už v decembri som štartoval v strednej váhe (73 kg) proti klubu „Zore“.

Na môj prvý zápas sa dobre pamätám. Sokolovňa bola zaplnená do posledného miesta. Za súpera som mal ostrieľaného boxera. Volal sa Mučka. Bol odo mňa nižší asi o 10 – 15 cm. Ihneď po začatí začal do mňa bušiť ako mlaďačka a tak, ani som sa nenazdal, už som bol na zemi. Rozhodca ma odpočítal do 8. Postavil som sa a odolával úderom súpera, no k vlastnému úderu som sa nedostal. Počas krátkej prestávky mi tréner Velický kričal do ucha, Jožko pravačku ku brade a ako pôjde k tebe, direktom ho musíš zraziť. A tak sa aj stalo. Súper nepočítal, že ja vyrazím s takým tvrdým úderom a porúčal sa k zemi. Rozhodca ho odpočítal do 8. Vstal, rozhodca začal zápas, on dostal opäť úder ako keď kôň kopne a opäť sa porúčal k zemi. Tentoraz ho už odniesli na nosítkach. Obecnosť bolo vo vytržení nad mojim víťazstvom. Keď som sa však v našej kabíne pozrel do zrkadla, nepoznával som sám seba.

To bol môj prvý zápas, ktorým som si vybojoval určitý rešpekt u súperov. Takých zápasov bolo viac a väčšinou to bolo K.O. Raz som sa opýtal môjho súpera, či bol môj úder taký silný, keď išiel k zemi. On mi odpovedal, že sa nenechá tak dobiť ako Mučka.

Na vojenčine v rokoch 1945 – 1957 som boxoval za Moravskú Třebovú. Odboxoval som za armádu asi 10 zápasov. V tréningových behoch mi pomáhal Emil Zátoupek, vtedy ešte neznámy bežec. Posledný rozlúčkový zápas sme vybojovali so ZKL Brno. V ich radoch bol aj šiestnásobný majster Čiech a Moravy a volal sa Netuka. Spolu sme boxovali za ťažkú váhu. Prvé kolo bolo také exhibičné. No v druhom kole som za pár sekúnd poslal dobre miereným úderom k zemi.

S Netukom som sa stretol ešte raz, ale to už v civile a to vtedy, keď Ali Reisenauer usporiadal v Malackách stretnutie malackých boxerov a veteránov spred 40 až 50 rokov.“ Tolko zo spomienok pána Esterleho.

Miroslav Višvader boxoval v rokoch 1953 – 1960. Pochádza zo známej zohorskej športovej rodiny Višvaderovcov. Brat Ján pretekal v motokrose, na cestných pretekoch motokár a plochej dráhe na ľade. Druhý brat Cyril bol vzpie-

račom v oddiele Dunaj plavba Bratislava. V roku 1968 emigroval do Austrálie, kde sa stal M Austrálie vo vzpieraní. Bol zaradený do výberu vzpieračov Austrálie na OH. Tretí brat Viktor hral futbal za mužstvo Zohora. Miroslavov syn Libor bol futbalistom a zároveň hral hádzanú. Synovci Dušan, Vladimír a Roman boli úspešní pretekári na plochej dráhe. Zúčastňovali sa medzinárodných pretekov v tomto športe. Viac sme o nich písali v kapitole o plochej dráhe. Miroslav už od detstva veľmi rád boxoval so svojimi bratmi. Zároveň bol aj členom hokejového družstva v Zohore. Súťažne začal boxovať v oddiele Lokomotíva Bratislava. Po nástupe na základnú vojenskú službu bol zaradený do Armádneho športového klubu Malacky. Vzhľadom na dosahovanú výkonnosť a výsledky bol neskôr preradený do klubu Dukla Košice. Boxoval v Slovenskej lige. V rokoch 1956 – 1960 boxoval na medzinárodných súťažiach v NDR, Maďarsku a Poľsku. Na turnaji vo Varšave sa stretol vo finále so slávnym olympijským víťazom Jánom Zacharom.

O pánovi **Jánovi Vlčekovi** sa nám toho nepodarilo veľa zistiť. Akurát, že boxoval za učilište v Komárne a skončil tretí v kategórii dorastencov. Jeho ďalšia boxerská kariéra nám nie je známa. Návrat boxerských šampiónov nastáva po roku 2000, keď v Zohore začína rásť záujem o box medzi mládežou. Z mužov však ešte treba spomenúť Víla Klubníka a z tých najmladších Jaroslava Hanúseka, niekoľkonásobného majstra Slovenska, Mariána Ružičku a Manuela Šomorjai.

Jaroslav Hanúsek bol štvornásobným majstrom Slovenska a obsadil 9. miesto na MS.

Marián Ružička

Začal trénovať v roku 2008. Je držiteľom dvoch titulov Majstra Slovenska a dvakrát sa stal aj Majstrom Únie boxerských klubov Slovenska. Talentovaný víťaz turnaja Olympijských nádejí.

Manuel Šomorjai (nar. 16. 7. 2000)

Na Majstrovstvách Slovenska v roku 2015 bol vo váhe 60 kg druhý a v roku 2016 tretí. Víťaz Záhorackého pohára v Malackách v roku 2015. Tréneri Robert a Ali Reisenauerovi, potomkovia zakladateľa a obnovovateľa boxu v Malackách, ktorý bol zároveň boxerom a neskôr trénerom v Malackách, Stupave a Zohore.

Viera Šebová, Juraj Štefanovič

Použitá literatúra :

Bulletin vydaný pri príležitosti III. Ročníka Memoriálu Aliho Reisenauera, rok 2007; Uvedené na stránke BC RTJ Malacky
Písomné spomienky Jožka Esterleho; Spomienky: p. L.Vlčka, M. Šomorjai
Foto: Archív Juraja Štefanoviča, rodinný archív p. Višvadera, Archív BC RTJ Malacky

OZ ROCONABA - HOKEJBAL

ROZLOSOVANIE ZHBL - SENIORI JESENNÁ ČASŤ 2017

1.	16. 9. 2017	15:00	ROCONABA – GAŠTANY
2.	23. 9. 2017	15:00	ROCONABA – CITRUSIA
3.	1. 10. 2017	9:00	IEPURII – ROCONABA
4.	7. 10. 2017	15:00	ROCONABA – JOKERIT B
6.	21. 10. 2017	15:00	ROCONABA – EMPIRIA
7.	29. 10. 2017	8:30	APOLLO – ROCONABA
8.	5. 11. 2017	10:30	ROCONABA – HKL-M

9.	11. 11. 2017	18:00	FLAMES – ROCONABA
10.	19. 11. 2017	10:30	ROCONABA – FLYERS
11.	26. 11. 2017	12:00	SLOVAN – ROCONABA
12.	3. 12. 2017	9:00	ROCONABA - FARMA
13.	9.12. 2017	16:30	LIZARDS – ROCONABA
14.	16. 12. 2017	14:30	GAŠTANY – ROCONABA

SÚŤAŽ Starších žiakov 2017-2018 – Morava

1.	2. 9. 2017	11:00 / 13:15	HBK Bulldogs Brno - HBK Roconaba Zohor
2.	23. 9. 2017	11:00 / 13:15	HBK Roconaba Zohor - HBC Malenovice
3.	7. 10. 2017	10:00 / 12:15	HBK Kyjov - HBK Roconaba Zohor
4.	21. 10. 2017	11:30 / 13:45	HBK Roconaba Zohor - HbK Karviná
6.	18. 11. 2017	11:00 / 13:15	HBC Hodonín - HBK Roconaba Zohor
7.	25. 11. 2017	11:00 / 13:15	HBK Roconaba Zohor - HBK Medokýš Martin
8.	3. 3. 2018	11:00 / 13:15	HBC Malenovice - HBK Roconaba Zohor
9.	17. 3. 2018	11:00 / 13:15	HBK Roconaba Zohor - HBK Kyjov
10.	31. 3. 2018	11:30 / 13:45	HbK Karviná - HBK Roconaba Zohor
12.	28. 4. 2018	11:00 / 13:15	HBK Roconaba Zohor - HBC Hodonín
13.	21. 4. 2018	09:00 / 11:00	HBK Medokýš Martin - HBK Roconaba Zohor
14.	12. 5. 2018	11:00 / 13:15	HBK Roconaba Zohor - HBK Bulldogs Brno

SÚŤAŽ Mladších žiakov 2017-2018 – Morava - juh

1.	16. 9. 2017	11:00 / 13:00	Zohor HBK Roconaba Zohor - HBK Kyjov
2.	1. 10. 2017	09:00 / 11:30	HBT Slovan Bratislava - HBK Roconaba Zohor
3.	14. 10. 2017	11:00 / 13:00	HBK Roconaba Zohor - Eagles Brno
4.	28. 10. 2017	10:30 / 12:30	SK Sudoměřice - HBK Roconaba Zohor
5.	11. 11. 2017	11:00 / 13:00	HBK Roconaba Zohor - HBC Hodonín
6.	10. 3. 2018	11:00 / 13:00	HBK Kyjov - HBK Roconaba Zohor
7.	24. 3. 2018	10:00 / 12:00	HBK Roconaba Zohor - HBT Slovan Bratislava
8.	22. 4. 2018	10:30 / 13:45	Eagles Brno - HBK Roconaba Zohor
9.	6. 5. 2018	11:00 / 13:00	HBK Roconaba Zohor - SK Sudoměřice
10.	19. 5. 2018	11:00 / 13:00	HBC Hodonín - HBK Roconaba Zohor
11.	9. 6. 2018	11:20	HBK Roconaba Zohor - HBT Slovan Bratislava
12.	9. 6. 2018	14:50	Eagles Brno - HBK Roconaba Zohor
13.	9. 6. 2018	18:20	HBK Roconaba Zohor - SK Sudoměřice
14.	10. 6. 2018	10:10	HBC Hodonín - HBK Roconaba Zohor
15.	10. 6. 2018	12:30	HBK Kyjov - HBK Roconaba Zohor

Krátke správy zo športu

Mladí hokejbalisti sa aj tento rok koncom prázdnin zúčastnili sústredenia v Kyjove, kde si zmerali sily s domácim mužstvom chlapcov a dievčat. Všetky prípravné zápasy sa im podarilo vyhrať. Za odmenu si boli prezrieť Bukovanský mlyn, ktorý sa nachádza blízko Kyjova.

Dňa 2. septembra začala Moravská liga starších žiakov v hokejbale prvými zápasmi. Naši hrali na pôde súpera HBK Bulldogs Brno a ich bojovnosť bola odmenená výhrou, síce tesne 3:4 (po samostatných nájazdoch) a 2: 3, ale to nevadí. Hlavné sú predsa body, ktoré získali.

V sobotu 2.9.2017 sa v Kráľovej pri Senci konal 2. ročník turnaja o pohár prezidenta MŠK Kráľovej pri Senci v malom futbale „na žiacke futbalové bránky“. Zúčastnilo sa 13 mužstiev, ktoré boli losovaním rozdelené do dvoch skupín. Naši futbalisti išli obhajovať prvenstvo. Prvých päť zápasov vyhrali a postúpili do semifinále, kde sa stretli s futbalistami z Vištuka. Tento zápas sa im podarilo vyhrať 2:1, ale vo finále už také šťastie nemali a prehrali tesne 0:1 s mužstvom SUFURKY, a tak nakoniec skončili na druhom mieste.

Aj v tomto roku sa podarilo na okresných športových hrách dôchodcov p. Gregerovi, členovi Jednoty dôchodcov v Zohore obsadiť prvé miesto vo vrhu guľou a taktiež v strelbe zo vzduchovky. Vďaka tomu postúpil na krajské športové hry, ktoré sa konali v Malackách. Aj tu bol úspešný a získal zlaté medaily v tých istých disciplinách, čím bol automaticky nominovaný na celoslovenské

športové hry, ktoré sa konali v Trenčíne. V strelbe zo vzduchovky tu našiel premožiteľa a skončil na 5. mieste, ale prišli na rad disciplíny v plávaní a tie sú jeho srdcovkou. V plávaní voľný spôsob skončil na 2. mieste, ale plaveckom štýle prsia ani tento rok nenašiel medzi slovenskými dôchodcami premožiteľa a zlatá medaila putovala do Zohora. Medaily víťazom odovzdal primátor Trenčína, p. R. Rybníček. Prítomné boli aj viaceré športové „celebrity“, medzi inými aj bývalý futbalový reprezentant Slovana Bratislava p. M. Masný. Srdečné blahoželanie k úspechu a veľká vďaka Dušan za krásnu reprezentáciu našej Jednoty dôchodcov i obce Zohor. Už sa tešíme na budúci rok, ako im znova všetkým ukážeš, že ešte veru nepatíš do starého železa.

Na dňoch sv. Huberta vo Sv. Antone bolo do života uvedené nové dielo s názvom Poľovnícke pasovanie. Autorom hudby je nám všetkým známy Jakub Badrna. Ceremoniál poľovníckeho pasovania za lovca zveri tvorí sedem poľovníckych fanfár so sprievodným textom, čo dodalo tejto malej zbierke nôt ráz poetického diela. Zbierku uviedol do života Jaroslav Regec, generálny tajomník MPRV SR za zvuku lesných rohov reprezentačného kvarteta SPK. Celý akt pasovacieho ceremoniálu mali návštevníci možnosť zahliadnuť priamo na pódium. Jakubovi sa v tomto roku nesmierne darí. Ako víťazovi tohtoročnej Česko-Slovenskej súťaže poľovníckych trubačov si na Poľovníckom dni v Malackách prevzal gratulačný list za prezentáciu poľovníckej kultúry z rúk predsedu OPK a OkO SPZ Malacky Miroslava Kopiaara.

Futbalový klub Zohor

Muži

	Klub	Z	V	R	P	Skóre	B	+/-
1	TJ Záhoran Kostolište	5	4	1	0	17:2	13	7
2	Obecný športový klub Láb	5	4	1	0	17:4	13	13
3	ŠK Plavecký Štvrtok	5	3	1	1	15:7	10	1
4	Grinavský futbalový klub 1923	5	3	1	1	10:5	10	7
5	TJ Slovan Vištuk	5	3	1	1	12:8	10	4
6	ŠK Šenkvice	5	3	0	2	12:8	9	0
7	ŠK Záhorák Plavecký Mikuláš	5	3	0	2	9:7	9	-3
8	FK Jablonové	5	2	2	1	8:6	8	2
9	FC Družstevník Budmerice	4	1	1	2	7:9	4	-2
10	FC Slovan Modra	5	1	1	3	7:12	4	-8
11	FC Zohor	5	1	1	3	4:9	4	-8
12	ŠFK Prenaks Jablonec	4	1	0	3	4:11	3	-3
13	ŠK Gajary	5	0	0	5	7:15	0	-9
14	ŠK Svätý Jur B	5	0	0	5	2:28	0	-6

FC Zohor - TJ Slovan Vištuk	20. 8. 2017	2:1
FC Zohor - TJ Záhoran Kostolište	27. 8. 2017	1:1
FC Zohor - FC Slovan Modra	3. 9. 2017	0:3
ŠK Šenkvice - FC Zohor	10. 9. 2017	2:1
FC Zohor - Obecný športový klub Láb	16. 9. 2017	0:2
ŠK Gajary - FC Zohor	24. 9. 2017	
FC Zohor - ŠK Plavecký Štvrtok	1. 10. 2017	
ŠFK Prenaks Jablonec - FC Zohor	7. 10. 2017	
FC Zohor - Grinavský futbalový klub 1923	15. 10. 2017	
ŠK Svätý Jur B - FC Zohor	22. 10. 2017	
FC Zohor - FK Jablonové	29. 10. 2017	
FC Družstevník Budmerice - FC Zohor	5. 11. 2017	
ŠK Záhorák Plavecký Mikuláš - FC Zohor	12. 11. 2017	

Starší žiaci

	Klub	Z	V	R	P	Skóre	B	+/-
1	FK Studienka	4	4	0	0	25:3	12	3
2	FC SLOVAN Častá	4	4	0	0	20:0	12	9
3	CFK Pezinok - Cajla	5	4	0	1	24:7	12	3
4	FK Záhorská Ves	5	4	0	1	28:13	12	3
5	FC Rohožník	5	3	0	2	38:17	9	6
6	ŠK Lozorno, FO	5	3	0	2	12:12	9	-3
7	FC Slovan Modra	5	2	1	2	18:22	7	1
8	FC Zohor	5	2	0	3	18:11	6	-3
9	TJ Velké Leváre	4	2	0	2	14:13	6	0
10	PŠC Pezinok B	4	1	1	2	8:12	4	-2
11	OŠK Slovenský Grob	5	1	0	4	9:19	3	-3
12	TJ Slovan Viničné	3	0	0	3	0:24	0	-3
13	FC Družstevník Budmerice	4	0	0	4	4:29	0	-3
14	ŠK Báhoň	4	0	0	4	4:40	0	-9

FC Zohor - OŠK Slovenský Grob	6. 9. 17	3:0
CFK Pezinok Cajla - FC Zohor	2. 9. 17	5:2
FC Zohor - ŠK Báhoň	9. 9. 17	13:2
FC Zohor - FC SLOVAN Častá	14. 9. 17	0:3
ŠK Lozorno, FO - FC Zohor	16. 9. 17	1:0
FC Zohor - FC Rohožník	23. 9. 17	
FC Zohor - FK Studienka	30. 9. 17	
TJ Velké Leváre - FC Zohor	7. 10. 17	
FC Zohor - FK Záhorská Ves	14. 10. 17	
PŠC Pezinok B - FC Zohor	22. 10. 17	
FC Zohor - TJ Slovan Viničné	28. 10. 17	
FC Slovan Modra - FC Zohor	5. 11. 17	
FC Družstevník Budmerice - FC Zohor	12. 11. 17	

Starší dorast

	Klub	Z	V	R	P	Skóre	B	+/-
1	SDM Domino	5	5	0	0	29:2	15	6
2	PŠC Pezinok	5	5	0	0	17:1	15	6
3	FK Rača Bratislava	5	4	0	1	29:10	12	3
4	FK Šamorín - Hamuliakovo	5	4	0	1	22:11	12	3
5	MŠK Senec	5	3	0	2	18:15	9	3
6	FC Ružinov Bratislava	5	2	2	1	14:10	8	-1
7	FK Inter Bratislava B	5	2	1	2	10:12	7	1
8	OFK Dunajská Lužná	5	1	1	3	13:17	4	-2
9	MŠK Iskra Petržalka	4	1	1	2	6:10	4	4
10	FK Slovan Ivanka pri Dunaji	4	1	1	2	9:14	4	-5
11	FC Zohor	5	1	0	4	9:16	3	-3
12	NMŠK 1922 Bratislava	5	1	0	4	11:21	3	-6
13	FC Rohožník	5	0	1	4	6:22	1	-5
14	ŠK Šenkvice	5	0	1	4	6:38	1	-8
15	TJ Slovan Vištuk (odstúpené)	0	0	0	0	1:6	0	0

FK Šamorín - Hamuliakovo - FC Zohor	19. 8. 2017	7:1
FK Slovan Ivanka pri Dunaji - FC Zohor	27. 8. 2017	3:6
FC Zohor - PŠC Pezinok	29. 8. 2017	0:1
FC Zohor - MŠK Iskra Petržalka	3. 9. 2017	0:1
FC Ružinov Bratislava - FC Zohor	10. 9. 2017	4:2
FC Zohor - NMŠK 1922 Bratislava	17. 9. 2017	
FK Rača Bratislava - FC Zohor	24. 9. 2017	
FC Zohor - SDM Domino	1. 10. 2017	
FK Inter Bratislava B - FC Zohor	8. 10. 2017	
FC Zohor - FC Rohožník	15. 10. 2017	
MŠK Senec - FC Zohor	22. 10. 2017	
FC Zohor - OFK Dunajská Lužná	29. 10. 2017	
ŠK Šenkvice - FC Zohor	5. 11. 2017	

Prípravka

	Klub	Z	V	R	P	Skóre	B	+/-
1	Obecný športový klub Láb	4	4	0	0	39:4	12	6
2	TJ Záhoran Jakubov	4	3	1	0	15:4	10	4
3	FKM Stupava	4	3	0	1	38:8	9	3
4	FC Zohor	4	3	0	1	25:6	9	3
5	TJ Záhoran Kostolište	4	3	0	1	14:12	9	0
6	FC Rohožník	3	2	1	0	10:7	7	4
7	ŠK Lozorno, FO	3	2	0	1	20:5	6	3
8	FK Borinka B	4	1	2	1	19:11	5	-1
9	ŠK Závod	4	1	0	3	18:14	3	-3
10	FK Studienka	3	1	0	2	3:16	3	-3
11	TJ Velké Leváre	4	0	1	3	8:23	1	-5
12	FK v Sološnici C	3	0	1	2	6:24	1	-5
13	ŠK Gajary	4	0	0	4	4:24	0	-6
14	OFK Vysoká pri Morave	4	0	0	4	0:61	0	-3

TJ Záhoran Kostolište - FC Zohor	2. 9. 2017	4:3
FC Zohor - FK Studienka	9. 9. 2017	3:0
FC Zohor - ŠK Závod	12. 9. 2017	3:2
FK v Sološnici C - FC Zohor	16. 9. 2017	0:16
FC Rohožník - FC Zohor	24. 9. 2017	
FK Borinka B - FC Zohor	26. 9. 2017	
FC Zohor - ŠK Gajary	30. 9. 2017	
TJ Velké Leváre - FC Zohor	7. 10. 2017	
FC Zohor - FKM Stupava	10. 10. 2017	
FC Zohor - Obecný športový klub Láb	14. 10. 2017	
OFK Vysoká pri Morave - FC Zohor	22. 10. 2017	
FC Zohor - TJ Záhoran Jakubov	28. 10. 17	
ŠK Lozorno, FO - FC Zohor	5. 11. 17	

OZZO Zohor a Obecný úrad v Zohore Vás srdečne pozývajú

23. 9. 2017 na

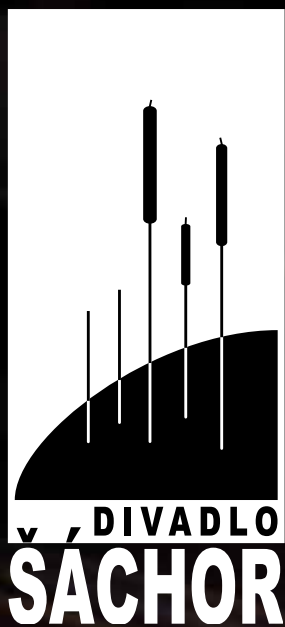
ktoré sa uskutočnia v areáli futbalového ihriska od 8:30 - 20:00 hod

Ponúkame bohatý program pre deti a dospelých:

- 08:30 - 09:00 - registrácia prihlásených do súťaže vo varení gulášu - športový areál
- 09:00 - otvorenie Cibulových hodov a začiatok súťaže v krájaní cibule
- 10:00 - začiatok varenia gulášu
- 10:00 - 16:30 - náladová hudba od skupiny VONIČKA V-Band
- 10:00 - 14:00 - sprievodný program pre deti
- rôzne súťaže
  - vozenie na koni
  - maľovanie na tvár
  - a iné
- 14:00 - 14:30 - hodnotenie súťaže vo varení gulášu, vyhlásenie víťazov
- 15:00 - 15:30 - scénka divadla A PROČ NÉ - Na stanici
- 17:00 - 19:00 - chystáme prekvapenie (možno príde božský Kája, alebo kúzelník...?)
- 18:00 - 20:00 - vystúpenie rockovej kapely REGUIEM

- Občerstvenie:
- samozrejme výborný guláš
  - pečienky od Marišky
  - cibulové špeciality
  - čapované pivo, kofola
  - víno z vlnotéky

Všetci ste srdečne vítaní !

BREVIÁR TECINY FRANCINY

Láska vjerná.

Láska objetavá.

Láska vječná . . .

MIESTO: Kultúrny dom Zohor

DÁTUM: sobota 7.10.2017 o 19:00
nedeľa 8.10.2017 o 17:00

Spomienka na všetkých, čo vo vojne padli a priniesli svoju drahú obeť.

Partneri podujatia:

Z verejných zdrojov podporil

POZVÁNKA do DIVADLA

Milí čitatelia, dovoľte, aby sme Vás pozvali na premiéru novej divadelnej hry s názvom Breviár teciny Franciny. Je to tretí diel príbehu o našej dedine Zohor, ktorý priamo nadväzuje na predošlé dva diely: Hrachová poléfka a Svadobní omáčka.

Čo Vám ponúkame? V tejto hre sa dej odohráva podľa skutočných príbehov ľudí z roku 1944/45, ktorí na vlastnej koži prežili prechod frontu našou dedinou. Dotkli sme sa i lásky. Anička z predošlých dielov obraz obetavej lásky, Dora obraz falošnej lásky a napokon Francina, ktorá prichádza z Ameriky späť domov, je obrazom večnej lásky.

Hra plná emócií vznikala skoro deväť rokov a konečne uzrie svetlo sveta. Na plagáte je modlitebná knižka položená na lavici v našom Kostole sv. Margity Antiochijskej. Vedľa knižky vidieť zárez, ktorý podľa tradície

urobil šrapnel pri ostreľovaní kostola. A presne v tomto okamihu sa začína aj náš príbeh.

Dej je popretkávaný obľúbenými ľudovými piesňami, ktoré Vám naživo zaspievajú naše speváčky pod vedením Nelky Rohrerovej.

Veríme, že Vás nová hra zaujme a prídete s nami prežiť tento príbeh. Nie o vojne sme chceli hrať, ale vzdať poctu všetkým, ktorí vo vojne padli a priniesli drahú obeť, aby sme sa my teraz, mohli mať dobre!

A na to sa nesmie nikdy zabudnúť!

Ak neviete, čo je breviár? Všetko sa dozviete na premiére už 7. októbra o 19.00 a druhej premiére 8. októbra o 17.00

PS.: Určite si pozrite na www.divadlosachor.sk a [facebook.com/divadlosachor](https://www.facebook.com/divadlosachor) video upútavku, ktorú sme pre Vás natočili ako malú ochutnávku.

MC MOTÝLIK ORGANIZUJE

BURZU DETSKÉHO OBLEČENIA A TOVARU

orientovanú na zimné oblečenie
(overaly, bundy, čapice, topánky)

KDE: KD ZOHOR

KEDY: 07.10.2017

od 09:00 do 12:00

Predávajúci sa prihláste mailom na motylík.materskecentrum@gmail.com alebo na t.č. 0907471818 do 02.10.2017, počet je obmedzený

Cvičíme spolu

Hudobno pohybové cvičenia
pre mamičky s deťmi

6 týždňový
kurz

Začínáme
26.9.2017

Dolná

Zohor

MC
Motýlik

1-3
roky

20€

Utorok
9:30

Pohybovými aktivitami a hrami vytvárame deťom prostredie pre zážitkové skúmanie. K stimulácii psychomotorického vývinu detí používame hudbu, pohybové hry, rytmické cvičenia a pomôcky. Aktívne sa zapájajú aj mamičky.

Prihlasovanie na fb alebo motylík.materskecentrum@gmail.com

Cvičenie pre bábätká

Hudobno pohybové aktivity
pre najmenších

Začíname
26.9.2017

6 týždňový
kurz

Zohor

MC
Motýlik

Od 4
mesiacov

20€

utorok
10:30

Formou pohybových aktivít a hier vytvárame deťom prostredie pre zážitkové skúmanie. Využívame hudbu, pohybové hry, rytmické cvičenia, rôzne aktivity a pomôcky. V prvom roku života sa formujú podstatné pohybové návyky.

Prihlasovanie na fb alebo motylík.materskecentrum@gmail.com

Vlak Záhoráčik sa v regióne osvedčil

Prevádzka na železničnej trati do Plaveckého Podhradia bola obnovená koncom apríla 2017 a za ten čas si získala medzi domácim obyvateľstvom, ale aj turistami veľkú priazeň. Svedčia o tom aj štatistické údaje o počtoch prepravených cestujúcich, ktoré ukazujú úspech projektu. Zatiaľ Záhorie vďaka vláčiku spoznalo takmer päť a pol tisíce návštevníkov.

„Obnoviť trať do Plaveckého Podhradia bol správny krok. Turistický vlak Záhoráčik je jednoznačne úspešný, preto v projekte budeme pokračovať aj v budúcom roku. Už v polovici júna, teda po takmer dvoch mesiacoch fungovania vláčika, sme navyšovali počet spojov a ukazuje sa to ako správny krok,“ povedal predseda Bratislavského samosprávneho kraja Pavol Frešo.

BSK v spolupráci s národným dopravcom ZSSK obnovil prevádzku na železničnej trati do Plaveckého Podhradia od 29. apríla 2017. Turistický vlak „Záhoráčik“ premáva v sobotu, nedeľu a v štátom uznané sviatky trikrát za deň zo Záhorskej Vsi cez Zohor do Plaveckého Podhradia a späť, s prípojmi z a do Bratislavy. Posledný spoj zo Záhorskej Vsi odvezie cestujúcich priamo do Bratislavy. Súčasťou vlaku je aj cyklovozeň, ktorý ZSSK dala vyrobiť špeciálne pre tento projekt.

Podľa štatistických údajov bolo k 6. augustu 2017 vypravených 196 vlakov, ktoré odviezli minimálne 5400 osôb a 730 bicyklov a ich kapacita bola niekoľkokrát prekročená. Vo zdvojenej motorovej súprave radu 813/913, so železničiarskou prezývkou „bageta“, je 88 miest na sedenie a cyklovozeň má kapacitu 20 bicyklov, ktorá bola tiež viackrát plne využitá.

Vďaka doterajšiemu záujmu bude Bratislavský samosprávny kraj pokračovať v projekte aj v roku 2018. V spolupráci so správcom trate ŽSR a národným dopravcom ZSSK môže byť doprava predĺžená až do konečnej stanice trate v Plaveckom Mikuláši, ktorý je v súčasnosti nezjazdný. Tento úsek môže byť, v závislosti od vyhodnotenia stavu trate, využitý aj atypickým spôsobom, napríklad bicyklovými alebo manipulačnými drezinami.

D. Tkáčová - Vanečková, BSK

NARODILI SA

Júl 2017

Michal Šimek

Mário Oliver Šteffek

August 2017

Richard Holán

Aneta Holánová

Maya Fórová

Laura Peľová

ZOMRELI

Júl 2017

František Polák 1945

Františka Kimličková 1935

August 2017

Anton Struhár 1940

Jaroslav Ščepánek 1956

František Šteffek 1965

ZOSOBÁŠILI SA

Júl 2017

Štefan Jankovič

– Alexandra Jurášová

August 2017

Pavol Šidlovský

– Zdenka Lapčíková

DARINKA 0950 757 395

oprava a úprava odevov

Otváracie hodiny:

pondelok – utorok 7:30 – 13:00

streda – štvrtok 13:00 – 17:30

piatok zatvorené

na objednávku po telefonickom dohovore
STUPAVA budova COOP Jednoty – 1. Poschodí.
Obyvatelia Zohora po dohode v Zohore.

Pozvánka na Bučové slávnosti

Upozorňujeme všetky deti a ich rodičov, že dňa 14. októbra (v sobotu) sa budú konať „Zohorské bučové slávnosti“. Deti si už od rána budú môcť vyrezať za dohľadu rodičov svoje vlastné výtvy, ktoré budú nielen vystavené v KD, ale aj ocenené malým darčekom. Záštitu nad týmto už tradičným podujatím preberá pán starosta Martin Zálesňák.

Súťažné kategórie

Najkrajšie vyrezávaná tekvica - doma

Najkrajšie vyrezávaná tekvica - z tvorivých dielní pred KD

Atypická zelenina, ovocie - minimálne 3 ks

Najväčšia vypestovaná tekvica

Najväčšie tekvicové semienko - minimálne 5 ks

Za odovzdané dielo dostane dieťa lampión.

Na počúvanie a dobrú náladu bude hrať detská hud. skupina Vega. **Výtvy z tekvic sa budú odberať v sobotu od 10,00 hod. do 16,00 hod.**

Srdečne Vás všetkých čo najsrdečnejšie pozývame na toto milé detské podujatie.

Organizátori: detská hud. skupina Vega a jej priatelia

O hodech s Aničkú

My nejsme žádné trscí a ani žádná kopriva, dokonca ani žádná ozvjena. Ale nová kvjecinka sa Anička biua velice pjekná dzívčina. Taká, že chuapci sa išli porád za ňú pozabíjat eném aby s ňú mohli tancovat na muzice. Pracovitá biua též, v huavie prázdno nemjeua, a biua aj z dobre opatrenej rodziny. No co vjec si mohli chuapci přít, eném si ju za ženu zebrať. Ale také pjekné dzívča, není pro každého, dúho si vybíra chuapca nejakého. A to, že nemjeua v huavie prázdno biuo v témto na přítáž. Mjeua v huavie ideál chuapa jakéhé na Záhorí ufám ešte nigdo nevidzeu.

Chodzili za ňú zástupy chuapců, aj im otevrea, ale nikomu nic „nadaua“. Vždycky sa nejak vynašua a chuapci išli dom s dúhym nose a potopeným egem. To ešte v dzedzine nebiuo, aby jednu kočku „ne-nahoniuo“ tolko kocúru. Pravda, Anička biua poctivá dzívenka, ale reči o ní nejšli najkrajší. Šak ani sa nečudujem. Ked ju drbny z dzedziny pokaždé vidzeli s druhým a furt im negdo chodziu pod okénko a nekedy aj do komorky. Mohua mjet aj svatožáru, nevjeriu by í nigdo, že s nikým nic nemá. Došli hody a s nima aj hodová zábava. Šecky dzívčence aj muádenci bili pri muzice vyštafírovaní v krojoch jak sa eném patri. A to sa ví, že aj Anička pjekne v kroji išua. S kým? No sámá, s kým mjeua ít, ked každému daua košem. Jak začali muzikanci hrát už aj bili pri ní rady cezpolních, co si na ní ešte paprče nepopáli a išli ju pýtat o tanec. Po prvním kole šeci cezpolní muádenci sa pakovali dom. Nadávali, že co to v tém Zóhru majú, že to není možné, aby im tak daua košem. Ja sem tam biu též, moc mňa do tanca s ňú nelákauo, aj ked ja sem ešte paprče na ní popálené nemjeu. Ale co bych išeu tancovat, ked sem mjeu pred sebú demižon tramínu. Reku dám si po pohárku a ked mi vínečko dodá odvahu pujdem ju vykrúcit, a možná aj dom odprevadzit. Eném co sem to povidau, hnedkaj mňa zdapiu za pleco Vinco, že na to nech ani nepomyslím lebo budem hned šušlat. Že on ju má vyhlédnutu a on ju požáda aj o ruku. Skoro sem zhuteu ten pohárek jak mi to došuo smíšné. Šak každý sme nejaký, ale Vinco biu taký, že bych oňho ani kouo neopreu. A také dzívča by naňho ani nepohléduo. Ale dobre, ked sa na to cíci. Zrazu sa Anička spopeliua přeč a ja sem si povidau, reku idem ju odprevadzit. Hnedkaj sem ju odchyciu a opýtau sa, že či nepotrebuje garde. A co mi nepovidaua, skoro sem aj padeu na rit. Na, že mile ráda a že či by sme nejšli aj na špacírek za huménka a potom ju možem aj dom odprevadzit... Na co bych nejšeu. Išli sme poza humna, hrkútali sme si o bár čém a v tém, že ju nejaký kamének tuačí ufám v boce, či í ho nepomožem dat ven. Tak sem ju pridržau, čižmičku vyzuvau a vtém sme sa nejak zamotali a spadli do rákosá. Ja na ní, ona podemnú, no konc jak v nejakém tem zakázaném filmje. V tém mi poví, že to je druhá bota, že aby sem aj tu druhú dau dole. Tak sem veru dau, kamének sem nenašeu, ufám vypadeu skúr. Čekaua co sa bude díť. Ale ja tela sem si hned zmysleu jak sem minule boski chodziu a prestideu sem. Tak sem ju friško obuu a postaviu na nožky, nech tam neprestidne aj ona. Ostaua také sklamaná, ufám neco čekaua, ale to mňa blba nenapaduo. Obutú sem ju dovédeu až dom, a dokonca mi daua aj pusinku za to garde. To sem nevjedzeu, že ceuú dobu nas sledovau Vinco. Samozrejme šecko vidzeu. Eném co sem višeu od Aničky z uličky už aj mi leceua jedna cez papulu, než sem zisciu odkát do došuo už aj druhá mi išua..

To sem teda dopadeu, na hody s rozbitú papulú a úplne nevinne. Na další deň už aj biuo zas rečí, že co sem ja robiu s Aničku. Že mňa tam vidzeli a dokonca aj její šátek tam našli. Tak sem sa z teho já ani Anička nemohli vyvléicit. Ona už na také rečí zvyknúta biua, ale mňa teda porádne nasrali. Zas sa to potvrdziu. Za dobrotu na žobrotu. Sceu sem í iba kamének z boty dat ven a ostau sem kvúli temu zrychtovaný jak trhan. Nekedy ludé spravja kopu rečí a z neviného spravja trestu hodného. Anička sa mi omuviua, a dokonca mi cosi poslaua. Vraj, aby sem sa na ňu nehnevau, a išeu s ňú ešte nekedy na špacírek. Ludé s týma rečami neprestali, ked aj o Aničke reči prestali ít, zas si našli druhú objeť. Ale Bohužel tak to býva. Furt je negdo nekomu v hubje ...a zas nekedy nekerý v rici.. aj ked nesce.

☉ hodech s Aničkú

Námet a scenár : Jakub Badrna

Účinkujúci

Anička : Viktória Lieskocová

Vinco : Tomáš Hanušiak

Aničkin nápadník : Jakub Badrna

fotografie : David Mackovič

Ďakovanie

rod. Grelíková

rod. Švitlerová

